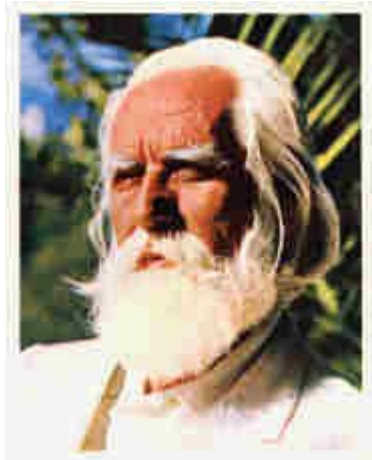

Omraam Mikhaël Aïvanhov
Ce este un MAESTRU spiritual?

NOTA EDITORILOR:

Dorim să atragem atenția cititorilor asupra faptului că învățământul esoteric al Fraternității Albe Universale, difuzat de către Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov, este un învățământ strict oral, ceea ce explică anumite aspecte ce compun textele prezentului volum.

Am dori, de asemenea, să fie clar pentru public faptul că, în denumirea Fraternitatea Albă Universală, termenul „Albă” nu se referă absolut deloc la culoarea pieii, specifică unei rase. Așa cum culoarea albă este sinteza tuturor celorlalte culori, Ideea de Fraternitate Albă Universală se adresează, fără excepție, tuturor oamenilor.

Ea îi invită să realizeze, pe întreg Pământul, o viață fraternă, armonioasă, respectând fiecare rasă, fiecare religie, fiecare naționalitate.

CUPRINS

I - Cum se recunoaște un adevărat maestru spiritual

3

II - necesi TATEA UNui ghid SPIRITUAL 7

III - NU VĂ JUCAȚI DE-A UCENICUL VRĂJITOR! 9

IV - A NU CONFUNDA EXOTISMUL CU SPIRITUALITATEA 13

I 13

ÎI 14

V - A ȘTI SĂ ECHILIBRAȚI LUMEA MATERIALĂ CU LUMEA SPIRITUALĂ	16
VI - MAESTRUL, OGLINDĂ A ADEVĂRULUI	18
I	18
ÎI	23
VII - SĂ NU AȘTEPTAȚI DE LA UN MAESTRU DECÂT LUMINA	26
I	26
ÎI	28
III	31
VIII - DISCIPOLUL ÎN FAȚA MAESTRULUI	33
I	33
ÎI	35
IX - DIMENSIUNEA UNIVERSALĂ A UNUI MAESTRU	37
X - PREZENȚA MAGICĂ A UNUI MAESTRU	40
XI - ACTIVITATEA DE IDENTIFICARE	42
I	42
ÎI	45
XII - „DACĂ NU DEVENIȚI CA NIȘTE COPII...”	46
I - Cum se recunoaște un adevărat maestru spiritual	
Pentru un discipol a-și întâlni Maestrul înseamnă a găsi o „mamă” care acceptă să-l poarte nouă luni, pentru a-l „naște” Lumii spirituale. Odată ce s-a „născut”, adică s-a trezit, ochii săi descoperă frumusețea Creației, urechile sale ascultă Cuvântul divin, gura sa gustă hrana cerească, picioarele sale îl duc în diferitele locuri ale spațiului pentru a face Binele și mâinile sale învață să creeze în Lumea subtilă a sufletului	
Foarte puțini oameni știu ce este într-adevăr un Maestru. Unii au citit cărți care povestesc istorii de neconceput: un Maestru este perfect, omniscient, atotputernic... El nu are nevoie nici să mănânce, nici să bea, nici să doarmă... El este la adăpost de toate tentațiile și, mai ales, își petrece tot timpul făcând miracole.	
Exact ca în cartea lui Spalding: Viața Maeștrilor. Câți oameni n-au fost entuziasmați de această carte fără a-și da seama că ea conține anecdote de necrezut. Marii Maeștrii,	

este adevărat, au puteri excepționale, dar ei nu le utilizează pentru a face minuni în fața unor gură-cască. A apărea și a dispărea, a merge pe ape, a zbura în spațiu, a materializa oște, a trece prin flăcările unui incendiu, a face să iasă case din pământ... Chiar dacă este capabil, un adevărat Maestru nu le va face, deoarece faptul că asistă la asemenea spectacole nu-i poate ajuta pe oameni să se transforme...

Un Maestru, trebuie s-o știți, este la fel ca toți ceilalți oameni: are aceleași organe care-l fac să simtă aceleași nevoi și aceleași dorințe. Iar dacă îi tăiați o bucată de carne, veți vedea că sângele său va curge roșu ca la toată lumea! Diferența este că la un Maestru conștiința este mult mai vastă decât la majoritatea oamenilor: el are un ideal, puncte de vedere superioare și, mai ales, a ajuns la o perfectă stăpânire de sine. Evident, pentru aceasta trebuie foarte mult timp și o activitate gigantică; de aceea nimeni nu poate deveni Maestru într-o singură încarnare.

Dacă întâlniți un Maestru, să știți că toate calitățile și virtuțile pe care le manifestă, nu le-a achiziționat în această singură viață. Nu, a fost nevoie ca el să lucreze timp de secole, chiar milenii, și cum calitățile pe care le-a câștigat prin proprie activitate nu dispar în momentul în care a trebuit să părăsească Pământul, când revine își aduce din nou aceste calități. Astfel, din încarnare în încarnare, el adaugă noi elemente spirituale, până în ziua în care devine o adevărată călăuză de Lumină și Virtute divină.

Din nefericire, există și ființe care s-au pregătit timp de secole să devină mesageri ai Răului, iar aceștia sunt Maeștrii magiei negre. Ființa umană este liberă să aleagă Binele sau Răul; chiar dacă Inteligența cosmică o lasă să-l facă un anumit timp, în măsura în care s-a ridicat prin comportamentul ei contra ordinii universale, ființa aceea sfârșește totdeauna prin a fi distrusă. Dar, la început, ea are posibilitatea de alegere. Atâta timp cât ființa umană este vie, este liberă să se decidă pentru un sens sau celălalt.

În câteva cazuri, foarte rare, se găsesc ființe care, cu toată această libertate ce le este dată, rămân definitiv determinate. Marii Inițiați, de exemplu” sunt determinați pentru Lumină și pentru Iubire. Unii, bineînțeles, au putut să decadă, dar majoritatea lor au rămas Spirite ale Luminii. Și, de altfel, cu cât trece timpul, cu atât mai puțin li se dă posibilitatea să-și schimbe sensul, deoarece, grație activităților spirituale, au reușit să transforme, să divinizeze materia corpului lor și ea a devenit ca un metal inoxidabil: aur pur. Dar atâta timp cât o ființă n-a ajuns la acest grad de evoluție, este totdeauna posibil ca ea să-și schimbe direcția, și s-au văzut cazuri în istorie când magi albi au devenit magicieni negri.

Vă întrebați cum se poate ajunge un magician negru... În realitate, este foarte ușor, chiar pentru voi: este suficient să dați curs naturii voastre inferioare. Dacă încălcați fără încetare Legile Bunătății, ale Justiției și ale Iubirii încercând să reușiți pe spezele altora, să-i excludeți, să-i distrugeți, nu puteți să mai faceți altfel decât să deveniți un magician negru. Este simplu, este clar Mulți își imaginează că pentru a deveni un magician negru, trebuie să ai un Maestru diabolic care să predea arta vrăjilor și conjurațiilor malefice. Aceasta se poate întâmpla, dar, pentru a vă pune în serviciul Răului, nu aveți nevoie deloc de un Maestru; fără instructor, fără rețetă, fără nimic, puteți deveni un magician negru dacă vă lăsați ghidat prea mult de natura voastră inferioară. Și, la fel, pentru un om care nu se gândește decât să-i lumineze și să-i ajute pe ceilalți: chiar dacă nu are un Maestru pentru a-l instrui, este pe cale să devină un mag alb.

În realitate, fiecare ființă umană are un Maestru, dacă nu este un Maestru vizibil, este un Maestru invizibil. Criminalii au în Lumea invizibilă un Maestru care nu încetează să-i sfătuiască să facă rău celorlalți. Chiar dacă ei spun: „Noi, un Maestru? Niciodată!” Ei bine, trebuie să știe, acești orbi, că au un Maestru ale cărui sfaturi dăunătoare le urmează zi și noapte.

Evident, eu, când vorbesc de Maeștri, subînțeleg

întotdeauna adevărații Mari Maeștri spirituali, magii albi. Eu știu bine că se dă acest titlu de Maestru multor artizani pentru a arăta că ei excelează în profesia lor și la fel și notarilor, magistraților și artiștilor etc... Este un mod de a vedea lucrurile și eu nu le refuz acest titlu. Dar voi trebuie să știți că un adevărat Maestru, în sensul spiritual al termenului, este o ființă care, în primul rând, cunoaște Adevărurile esențiale, nu ceea ce oamenii au scris, creat sau povestit, ci esențialul după Inteligența cosmică. În al doilea rând, el trebuie să fi avut voința de a domina totul, de a stăpâni și controla totul în el și să fi reușit. În fine, această știință și această dominație pe care el le-a cucerit nu trebuie să servească decât manifestării tuturor calităților și virtuților unei iubiri dezinteresate.

După dezinteresul său veți recunoaște un adevărat Maestru. Fiecare Maestru vine pe Pământ pentru a manifesta în mod particular o calitate: există, deci, Maeștri ai înțelepciunii, Maeștri ai iubirii, sau ai forței, sau ai purității... Dar toți adevărații Maeștri au în mod obligatoriu această mare calitate în comun: dezinteresul.

Există atâta impostori și șarlatani pregătiți să profite de naivitatea oamenilor! Ei au citit doar câteva mici cărți de științe oculte care, deseori, au fost scrise de niște ignoranți și asta este: se vor prezenta peste tot ca Mari Maeștri. Ei nu poartă asupra lor niciun semn după care să arate că Cerul i-a recunoscut; ei înșiși s-au declarat Maeștri și cred că aceasta este suficient. Privitor însă la ceilalți, în loc să studieze un pic o asemenea ființă pentru a vedea cum se comportă, ei o urmează cu ochii închiși. El îi va înșela, îi va stoarce de bani, îi va aservi, dar ei nu-și vor da, totuși, seama. Ei bine, este magnific, iată cel puțin o ființă inteligentă! Ceilalți sunt proști. De ce nu se întreabă nimeni de unde vine, cum a trăit, cine e Maestrul său, cine l-a trimis?... Ah, nu, nu, inutil să-și pună întrebări; din moment ce el promite să-i inițieze în trei zile mijlocind cu câteva mii de dolari – ei îl cred. Sunt grăbiți, înțelegeți voi, Inițierea nu trebuie să dureze mai mult de trei zile. Lumea este plină de oameni ca aceștia, glumeți, escroci, care

profită de credulitatea și stupiditatea altora. Dar ei, cel puțin sunt inteligenți!

Eu nu neg că acești oameni au ceva puteri – oricine, exersându-se, poate obține anumite puteri –, dar problema este de a ști cum să le folosească și în ce scop. Aici, despre aceasta Cerul se pronunță: Cerul nu se preocupă de mijloacele pe care le posedăți, ci de modul în care voi le folosiți. Ceea ce contează pentru el, nu este știința voastră, clarviziunea voastră sau puterile voastre, ci dezinteresul vostru. Voi puteți avea știință, clarviziune și puteri, însă atâta timp cât nu sunteți dezinteresat, chiar dacă oamenii vă recunosc ca Maestru, Cerul nu vă recunoaște.

Nefericirea pentru oameni, este lipsa lor de discernământ: dacă întâlnesc un adevărat Maestru dezinteresat nu se vor încrede, pe când pe primul venit, care le va arunca praf în ochi prezentându-se ca Maestru, îl vor urma. În realitate, un adevărat Maestru nu vă va spune niciodată că este un Maestru, niciodată; el vă va lăsa să o simțiți și să o înțelegeți, el nu se grăbește să fie recunoscut. Din contră, un fals Maestru, din momentul în care a decretat că este un Maestru, nu mai are decât o singură idee: să se impună celorlalți.

Tocmai am primit o scrisoare de la un bărbat care s-a crezut capabil de a deveni un ghid spiritual: el îmi scrie pentru a-mi povesti dificultățile și angoasele sale. Evident, era de așteptat. De ce trebuia să se apuce să înșele oamenii pretinzând că-i ghidează, pe când nici el însuși nu era pus la punct? De la cine a primit ordinul să-și asume această sarcină? Dar, iată oamenii: ei se cred capabili să-i ghideze pe ceilalți înainte de a avea virtuțile necesare: înțelepciune, iubire, puritate, forță, dezinteres. Ei nu, atâta timp cât nu ați primit ordinul de la o Ființă superioară, pentru a vă asuma această sarcină zdrobitoare de a ghida oamenii, este foarte periculos să vreți să jucați acest rol.

Aș vrea mult să-l ajut pe acest om, deoarece văd că este foarte nefericit, și nici nu știe măcar de ce. El și-a imaginat că era suficient să citească mai multe cărți de științe oculte, și a mers să evoce Forțe formidabile ale

Lumii invizibile pentru a le utiliza, fără a învăța niciodată să intre, în prealabil, în armonie cu ele. Ei bine, aceste Forțe se răzbună; ele spun: „De ce încercați să ne supuneți, pentru a vă satisface capriciile? Sunteți slab, ignorant, iar noi nu vrem să ne supunem; meritați o lecție bună”. De câte ori așa-zișii ocultişti nu au o adevărată cunoaștere a Legilor Lumii spirituale! V-o spun: au citit câteva cărți și, fără a se pregăti, vor să epateze câțiva discipoli făcând minuni în fața lor. Ei nu, nu astfel trebuie să acționați.

Pentru a-și asuma sarcina de ghid spiritual trebuie să fi primit o „diplomă”, deoarece și în Lumea spirituală se primesc diplome. Diplomele care există în planul fizic au corespondența lor în planul spiritual, după imaginea căruia a fost creat planul fizic. Spiritele luminoase, care ne-au trimis pe Pământ, ne observă, ne măsoară și dacă văd că am făcut eforturi, că am reușit să ne stăpânim și să ne corectăm câte ceva din defectele noastre, ne dau „diplomă”.

Și unde este această „diplomă”? În orice caz, nu este o hârtie care poate să fie ștearsă sau distrusă. Este ca un sigiliu care se imprimă pe fața voastră și pe tot corpul vostru, pentru a arăta că ați câștigat victoria asupra propriei ființe. Oamenii nu o văd, dar toate Spiritele Naturii, toate Spiritele luminoase o văd de departe și atunci ele vă ascultă, vă ajută.

Da, pentru a avea dreptul să executați anumite sarcini în planul spiritual, trebuie să obțineți și aprobarea anumitor Ființe, și să nu credeți că este ușor. Mulți găsesc lungi și dificile studiile care trebuie făcute pentru obținerea titlurilor de institutor sau de profesor. Dar nu este nimic, nimic față de condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cel care vrea să-i învețe pe discipoli Adevărurile Științei inițiatice. Eu sunt întotdeauna mirat să văd ignoranța și naivitatea oamenilor în fața acestei probleme: oricine se crede destul de pus la punct pentru a purta titlul de Maestru și, când se găsește în fața unui adevărat Maestru, își imaginează că a căzut din Cer așa,

deja perfect, fără a depune nici cel mai mic efort.

Ei nu, nu veți găsi nicio făptură care a venit perfectă pe Pământ; fie că o arată sau o ascunde, fiecare are o slăbiciune și chiar mai multe. Chiar și Marii Inițiați au cel puțin o slăbiciune: este ba frica, ba orgoliul, sau zgârcenia, sau senzualitatea. Dar superioritatea unui Inițiat vine de la faptul că, înainte de toate, el este conștient de slăbiciunea sa și folosește toate mijloacele pentru a se învinge.

Oricare ar fi înălțimea Spiritului său, în măsura în care o ființă vine să se încarneze pe Pământ, părinții săi îi transmit ca moștenire o materie mai puțin sau mai mult defectuoasă pe care trebuie s-o transforme, ceea ce el ajunge s-o facă datorită celorlalte calități și virtuți ale sale. Și când el a reușit, devine și mai mare, deoarece a ajuns să transforme o materie brută într-o materie elaborată, de care el se poate servi pentru activitatea sa. Deci, la Inițiați, se descoperă într-adevăr puterea Spiritului, deoarece ei ajung să stăpânească totul, pe când la majoritatea oamenilor trenează, pe timpul întregii lor vieți, defecte pe care nu le pot învinge.

Acum, bineînțeles, trebuie să știți că un Inițiat vine pe Pământ aducând cu el calitățile asupra cărora el a lucrat în precedentele sale încarnări; grație lor, el se îndepărtează instinctiv de drumul său și se îndreaptă, din contră, spre activități constructive, luminoase. Chiar dacă el nu-și amintește de nimic, el este împins, în pofida lui, să meargă în aceeași direcție ca și în trecut. Eu nu am avut mult timp nicio amintire despre reîncarnările mele, dar am venit în această viață cu amprente care mă împingeau într-o direcție determinată.

Știu bine că unii dintre voi vor fi mirați, șocați, să audă că până și un mare Maestru, nu vine perfect pe acest Pământ. Iar creștinii să mă ierte dacă spun că Iisus însuși nu s-a născut perfect: și El a trebuit să se instruiască și să facă o mare lucrare de purificare înainte să primească Duhul Sfânt la vârsta de 30 de ani. Din nefericire, Evangheliile nu spun ce a făcut El în această perioadă, între 12 și 30 de ani. Orice ființă care vine pe lume

primește în mod obligatoriu, pentru a-și forma corpul, particule uzate, întunecate, pe care trebuie să le purifice, să le ordoneze și să le armonizeze. Trebuie să înțelegeți ce este cu această materie care a traversat secolele, trecând din generație în generație. Cum ar putea ea să ajungă intactă și pură? Chiar și un Inițiat, născându-se din părinți excepționali, trebuie să realizeze o activitate asupra corpului său fizic până când devine instrumentul perfect al Spiritului său. Acest Inițiat este, poate, predestinat să aducă o Religie nouă, dar și el va trebui să-și degajeze Spiritul din strânsoarea materiei și să transforme această materie, să o spiritualizeze, să o sublimeze, și Cerul va măsura măreția sa după timpul pe care l-a consumat pentru a ajunge la aceasta.

Chiar Iisus nu a putut să manifeste imediat puterea Spiritului său. A trebuit ca mai întâi să studieze, să exerseze și, mai apoi, la 30 de ani, a făcut minuni. Existența tuturor Maestrilor spirituali a început printr-o lungă perioadă în care ei ignorau totul despre misiunea lor. Chiar dacă pe timpul tinereții primeau anumite revelații ale Lumii divine, nu aveau nicio conștiință despre măreția lor. Eu știu bine că mulți vor refuza să creadă un asemenea lucru: pentru ei, un Inițiat vine pe Pământ omniscient și atotputernic. Ei nu! Unii chiar aveau slăbiciuni fizice și psihice pe care nu au putut niciodată să le depășească. Ar lua prea mult timp să intrăm în toate detaliile, dar dacă am face-o, am găsi lucruri extrem de interesante.

Credeți că eram încă la o vârstă fragedă așa cum sunt acum? Nu, mie însumi, ani de zile mi-au trebuit să acționez asupra propriei mele materii, și nu este nimic mai dificil ca asta, Sufletul și Spiritul sunt de esență divină și ele se cunosc și se manifestă ca atare, în lumea aceasta care este a lor, dar ele trebuie să se cunoască și să se manifeste prin materie, prin corpul fizic. Aici este marele mister al existenței care este simbolizat prin imaginea șarpelui care-și înghite coada. Capul șarpelui, adică Spiritul, Eul superior, trebuie să se manifeste prin coadă, materia, eul inferior. Spiritul care este sus; care este

omniscient și atotputernic, trebuie să se privească în materie ca într-o oglindă. Iată scopul Inițierii: să ajungeți să transformați materia pentru ca ea să poată să retrimită Spiritului propria sa imagine.

Noi revenim, deci, totdeauna la această activitate asupra materiei: aici este adevărata noastră misiune, a tuturor pe acest Pământ. De aceea nu trebuie să vă imaginați că viața poate să fie ușoară pentru Marii Maestri. Din contră, chiar ei sunt cei care întâlnesc cele mai mari obstacole. Din moment ce posedă mijloacele să facă această lucrare și voința de-a o face, Inițiaților le este dată cea mai grea sarcină în ei înșiși și în afara lor și, grație acestor dificultăți, ei devin încă mai mari. Da, datorită acestor dificultăți.

Măreția unui Inițiat, a unui Maestru, este de a veni pe Pământ expus acelorași probe ca oricare altul, dar să ajungă, puțin câte puțin, să se ridice deasupra lor. De aceea, el are dreptul să instruiască pe alți și chiar să-i scuture. Din moment ce a ajuns să triumfe asupra slăbiciunilor sale, el a câștigat dreptul de a ghida oamenii. Aceasta este, de altfel, singura condiție ca cineva să aibă dreptul să deschidă gura pentru a-i instrui pe alții. Dacă nu să debarasat, el însuși, de defectele pe care vrea să le corecteze, mai bine tace; altfel oamenii vor simți în el ceva care nu merge, iar circumstanțele îi vor întinde câteva capcane. Cum credeți voi că puteți convinge pe cineva să se lepede de o slăbiciune, dacă nu v-ați debarasat voi înșivă de ea? Cum un om, căruia îi este teamă, poate să dea curaj celorlalți? Dacă strigă: „Înainte!” tremurând pe picioarele sale, cum ar putea influența masele? Să știți că doar victoria asupra slăbiciunii voastre dă adevărate puteri, și aceste puteri vor ieși mai târziu prin ochii voștri, gesturile voastre, fața voastră, vocea voastră. Da, ele vor ieși chiar dacă voi vreți să le ascundeți.

Un Maestru care timp de milenii a lucrat să învingă în el toate pasiunile umane și să atragă virtuțile Cerului, emană elemente de care cei care îl înconjoară pot să beneficieze. Aici este utilitatea de-a frecventa un Maestru:

privindu-l, ascultându-l, trăind în preajma lui, discipolii săi primesc câteva particule din viața sa, care le vor permite să evolueze mult mai repede. Altfel, la ce credeți voi că poate să vă servească un Maestru? El nu se ocupă să vă dea bogății, nici situație, nici femei; grija lui este să vă dea elemente de Natură superioară, care vibrează în armonie cu Cerul, iar dacă puteți să primiți aceste elemente, dacă puteți să le conservați și chiar să le amplificați, cu timpul veți simți că sentimentele voastre, gândurile voastre și chiar sănătatea voastră, totul se ameliorează. Lângă un adevărat Maestru, nu puteți să găsiți decât binecuvântări.

II - necesi TATEA UNui ghid SPIRITUAL

Vreți să învățați să cântați la vioară: cumpărați un instrument, caiete de exerciții și începeți să cântați. Timp de câteva zile cântați o oră sau două, dar, puțin timp după aceea, vă pierdeți din pasiune și vă opriți. O săptămână mai târziu reluați vioara, apoi din nou vă opriți... Și astfel timpul trece cu alternații de activitate și de lene, în funcție de capriciile voastre. Din contră, dacă aveți un profesor, vreți să meritați aprobarea sa, stima sa, și lucrați asiduu ca să fiți pregătiți pentru ziua lecțiilor. Profesorul vă corectează erorile, vă încurajează și, astfel, sub îndrumarea sa, veți deveni într-o zi un virtuos. Niciodată n-o să auziți să se spună că un mare muzician a ajuns la culmea artei sale fără profesor.

La fel este și în domeniul spiritual: Dacă nu aveți Maestru, este foarte dificil să fiți perseverent. Credeți că ar fi bine pentru voi să meditați, să faceți eforturi pentru a vă ameliora, dar, foarte repede, vă lăsați pradă vechilor obiceiuri... Câteva luni mai târziu, vă reamintiți de bunele voastre intenții, faceți din nou câteva eforturi... până în ziua în care veți recădea definitiv în inerție. Pe când cu un Maestru vă simțiți în mod continuu stimulat; prin cuvintele sale, prin exemplul său, el nu încetează să vă antreneze. Și, apoi, el atinge sentimentele voastre, iar pentru că îl iubiți, îl admirați, sunteți împins să lucrați pentru a vă transforma.

Bineînțeles, aceasta nu vă va împiedica să recădeți în

erorile voastre, dar, de fiecare dată, veți lua decizii mai bune, iar, într-o zi, forța produsă de aceste hotărâri va fi predominantă. Cel mai grav nu este să recădeți în erorile voastre, ci să abandonați speranța de a triumfa, să nu mai faceți eforturi pentru a vă corecta. Trebuie să cunoașteți puterea unei decizii. Din ziua în care, pentru că Maestrul său i-a arătat pericolele drumului pe care este gata să-l urmeze, un om decide în mod sincer să se schimbe, această decizie se înscrie și plasează în el un nou punct de plecare. Chiar dacă încă nu se vede, ceea ce s-a înscris va da într-o zi rezultate. Iată utilitatea unui Maestru.

Dar, ceea ce aș vrea mai ales să vă fac să înțelegeți, este că, dat fiind natura Lumii spirituale, este mai bine să nu intrați, decât să intrați fără ghid, așa cum au făcut-o unii spre nefericirea lor. Ei au cumpărat cărți unde sunt expuse tehnici de concentrare, de meditație sau de respirație și iată-i că se lansează în exerciții care sfârșesc prin a-i distruge fizic și psihic. Ar fi fost mai bine pentru ei să fie mai puțin perseverenți!

Sunt întotdeauna mirat să constat că oameni, care nu concep să facă o ascensiune pe un munte fără a-și lua un ghid, se lansează așa, singuri, în explorarea Lumii psihice unde pericolele de a se rătăci, de a cădea în prăpăstii sau în a fi îngropați sub avalanșe sunt mult mai mari. Aici, este extraordinar, se vor descurca singuri! Da, și iată de ce există atâția dereglați printre așa-zișii spiritualiști. Ei s-au hazardat așa, fără ghid, și s-au pierdut.

Niciuna din aceste neplăceri nu s-ar fi produs dacă spiritualiștii ar fi înțeles, încă de la început, un lucru esențial: că trebuie să-și pregătească activitatea prin practica anumitor calități și virtuți: iubirea, blândețea, puritatea, supunerea față de lumea divină... Deoarece în acest domeniu voința nu este suficientă.

Eroarea multor spiritualiști este de a nu ști să dea activității lor o bază solidă. Ei se lansează așa, fără nicio pregătire, gândind că este suficient să dorească, să vrea, pentru ca Lumea invizibilă să li se reveleze, ca îngerii să vină să-i servească și ca toate Puterile să cadă în mâinile

lor. Ei nu, din nefericire, nu! Adevăratul spiritualist își petrece 20 sau 30 de ani pregătindu-se sub direcția unui Maestru și, apoi, în foarte puțin timp, obține tot ceea ce dorește. Pregătirea este cea care este îndelungată în domeniul spiritual. Dar oamenii nu se pregătesc, ei continuă să întrețină în forul lor interior orice fel de gând, orice fel de murdărie sau injustiție. Din timp în timp, bineînțeles, ei „meditează” puțin, așa-zis meditație, și aceasta le ajunge. Lor, da, poate, în realitate, aceasta nu ajunge. Deoarece, chiar pentru meditație, sunt condiții prealabile de satisfăcut.

La ora actuală, meditația devine o modă, și din ce în ce mai mulți oameni pretind că meditează. Dar această meditație nu aduce nimic, deoarece a medita nu se poate face așa, fără pregătire. Cum vreți să faceți să mediteze pe cineva care nu a avut niciodată un ideal înalt, care nu a ieșit niciodată din capriciile sale, din plăcerile sale, din dorințele sale, din vinul său, din tutunul său? El spune că meditează! Dar asupra cărui lucru? Asupra banilor, asupra puterilor, asupra unui bărbat sau a unei femei de sedus. Cum ar medita el asupra subiectelor cerești din moment ce nu are un ideal înalt care să-l scoată din viața ordinară, animală, pentru a-l conduce până la Cer? Este imposibil pentru cineva să mediteze înainte de a-și fi învins anumite slăbiciuni și de a înțelege anumite adevăruri; nu numai că nu poate, dar este chiar periculos să încerce.

Deoarece partea cea mai remarcabilă a activității interioare, este că niciun exercițiu de gândire nu rămâne fără rezultat. Întotdeauna există rezultate. Doar că, iată, aceste rezultate sunt deseori deplorabile. De ce? Pentru că omul a mișcat elemente ale Lumii sale interioare fără să le purifice sau să le organizeze. A mers să agite tot ceea ce era cețos și crepuscular; a rămas în mlaștinile planului astral, nu a știut să se ridice mai sus pentru a găsi Lumina planului mental.

Problema este, deci, de a găsi un Maestru care vă va da cele mai bune metode de lucru pentru a avansa în Viața spirituală... Cele mai bune, adică cele mai puțin

periculoase, cele mai eficace; poate cele mai lungi, dar cele mai durabile. Nefericirea este că oamenii sunt grăbiți, ei nu au timp, nici răbdare, nici încrederea pentru a se angaja într-o cale luminoasă, mai lentă, evident, dar mai sigură. Sunt grăbiți, vor să devină dintr-odată mediumi, magicieni, clarvăzători așa cum devii pedichiurist sau manichiurist, iar de îndată ce obțin un mic rezultat fac zgomot cu toate acestea. Astfel, induc în eroare foarte mulți oameni, deoarece lumea, care nu are criterii înghite tot.

Esențialul nu este să fii inteligent, bogat, puternic; nu, esențialul, este să fii bine ghidat, chiar dacă posedăți tot felul de calități: putere, inteligență, frumusețe etc., întotdeauna riscați să vă spargeți capul undeva.

III - NU VĂ JUCAȚI DE-A UCENICUL VRĂJITOR!

Iisus spunea: „Nu dați mărgăritare la porci”. Aceste mărgăritare sunt mari adevăruri inițiatice: nu toți oamenii sunt încă pregătiți să le accepte și dacă vreți să le prezentați, nu numai că nu le vor aprecia, dar vor veni să vă și sfâșie. Este, deci, foarte riscant să revelați adevărurile spirituale celor care nu sunt pregătiți să le primească. Toți inițiații și Marii Maeștri au fost obligați să reflecteze asupra consecințelor revelațiilor pe care voiau să le facă oamenilor, deoarece dacă un adevăr poate să dea unora iluminarea, el poate să provoace, la majoritatea, neplăceri periculoase.

Chintesența Inițierilor străvechi era conținută în aceste patru cuvinte: a ști, a vrea, a îndrăzni, a tăcea. Și de ce a tăcea? Ei bine, tocmai descoperirile făcute grație celor trei activități precedente: a ști, a vrea, a îndrăzni, sunt de altă natură, de o altă putere, și este periculos să le revelezi celor care nu sunt pregătiți să le primească, sau care au rele intenții. Da, a tăcea arată importanța incomensurabilă a acestei cunoașteri, a acestei voințe și a acestei îndrăzneli. Una din cele mai mari tragedii ale umanității este această tendință pe care o au oamenii de a utiliza cele mai bune lucruri pentru cele mai rele întreprinderi. Ei, întotdeauna, se aranjează pentru ca tot

ce le-ar putea servi mântuirii lor să nu le servească decât ruinării lor. Priviți cum cercetătorii au regretat că au revelat descoperirile pe care le-au făcut, pentru că ele au fost imediat utilizate într-un scop distructiv! În viitor va fi altfel și se va spune: a ști, a vrea, a îndrăzni și... a vorbi! Cum oamenii vor fi mai evoluți, li se vor putea face cele mai mari revelații, deoarece ele vor produce asupra lor efecte magnifice. Dar așteptând, trebuie să tăceți și să urmați sfatul lui Iisus de a nu arunca mărgăritare porcilor

Veți spune: „Dar, în fine, nu putem să-i lăsăm, pe oameni să înoate în obscuritate!” Bineînțeles dar trebuie să știți că toate secretele Științei inițiatice pot să devină arme foarte periculoase în mâinile oamenilor egoiști, interesați, cruzi, care nu le vor servi decât în scopurile lor și în detrimentul celorlalți. Deoarece, priviți cum se petrec lucrurile. Cum azi se editează multe lucrări care revelează puterea gândirii (cum poate aceasta să influențeze oamenii, să deplaseze obiectele etc.), se formează, deja, se pare, echipe care se exersează în acest domeniu pentru a putea, de exemplu, să influențeze atleții în timpul competițiilor olimpice și, astfel, să-i facă pe unii să câștige, iar pe alții să piardă. Ei bine, aceasta este magie neagră, pur și simplu. Nu aveți dreptul să vă serviți de puterea gândului pentru un asemenea scop.

De îndată ce apar noi descoperiri, există întotdeauna tot felul de oameni fără moralitate, nici conștiință, care vor să profite pentru a se impune altora și a-i distruge. Este vorba întotdeauna, de această natură preistorică ce se manifestă în om pentru a-l împinge să utilizeze orice mijloace care-i cad la îndemână pentru a-și asigura superioritatea. Niciodată omul n-a fost mai întâi inspirat pentru a face Binele, ci întotdeauna Răul. De aceea nu-mi fac iluzii: curiozitatea și interesul de acum al oamenilor pentru Științele oculte nu semnifică un progres pe drumul spiritualității. Din contră chiar, pentru mulți este o degringoladă în magia neagră.

Am primit, acum câțva timp, vizita unui băiat cam de vreo 30 de ani care voia să-l scap de o vrajă. O femeie, se

pare mult mai în vârstă decât el, l-a vrăjit; niciuna din persoanele pe care el le-a văzut nu au reușit să facă ceva pentru el și a fost sfătuit să mi se adreseze mie... Am început prin a-i pune câteva întrebări asupra activităților sale, studiilor sale și el mi-a răspuns că era alchimist, că știa totul, că nu mai avea nimic de învățat și că a găsit chiar și piatra filosofală. Mi-a arătat într-adevăr, o mică pudră neagră într-un borcan negru. L-am întrebat: „Dar piatra filosofală este roșie, pe când asta ce este?” „Oh, a răspuns el poate să devină puțin roșie!” Eram uluit de inconștiența lui și i-am spus: „Ascultați, dacă ați fi găsit, într-adevăr, piatra filosofală, nu ați fi fost în starea în care sunteți, pe cale să căutați pe cineva care să vă elibereze de o vrăjitorie. În realitate, dvs. nu aveți niciun fel de adevărată cunoaștere, v-ați aruncat în cărți pe care nici măcar nu le înțelegeți, ați dorit să vă jucați cu focul și iată acum rezultatul”.

Câți oameni nu am întâlnit la Paris care nu se interesau decât de Științele oculte! Erau mândri să treacă drept astrologi, alchimiști, kabaliști, fără să-și dea seama că toată existența lor și toată ființa lor era un haos îngrozitor. De aceea, dacă am un sfat de dat lumii este de a lăsa Științele oculte în pace! În viața cotidiană trebuie să vă arătați cunoașterea și nu o puteți arăta decât prin atitudinea voastră, prin comportamentul vostru. Adevărata Știință este de a ști să te stăpânești, a te elibera de anumite slăbiciuni pentru a nu mai fi etern prada hărtuielilor interioare.

Dacă l-ați fi văzut doar pe acest băiat, ochii săi, privirea sa, fața sa... Mi-a fost milă de el! Dar nu puteam să fac nimic pentru el. Când o ființa nu s-a decis să facă ea însăși eforturi, nu i-ar servi la nimic chiar dacă și cel mai Mare Maestru ar încerca să-l elibereze. Este ceea ce i-am spus și eu. Și i-am mai spus: „Dvs. pretindeți că sunteți vrăjit pentru a justifica starea în care sunteți. Nu dvs. sunteți cel care v-ați pus în această situație lamentabilă și asta pentru că iubiți universul haotic în care ați plonjat. Acum, numai dvs. puteți să ieșiți; singurul lucru pe care

pot să-l fac este să vă dau o filosofie care să vă ajute: o veți găsi în cărțile mele; citiți-le, reflectați, și când veți vedea mai clar, veniți să mă revedeți. Pentru moment nu ar servi la nimic să vorbim mai mult”.

Unii vor găsi atitudinea mea crudă. Nu. Mai întâi el trebuie să decidă să-și pună ordine în el însuși. Un Maestru nu este aici pentru a-și consacra timpul și forțele oamenilor care, decizând că erau Mari Inițiați, duc o viață dereglată și nu vor să depună nicio activitate interioară de ordonare, de purificare. Acești oameni sunt primele victime ale orientării lor și ale Entităților malefice pe care astfel le-au atras. Așa sunt milioane de oameni în lume, și atunci ce se va petrece dacă vor veni toți aici pentru că au auzit că se spune că există cineva care i va elibera, fără ca ei înșiși să facă cel mai mic efort? Bonfin-ul nu trebuie să devină un spital psihiatric! Activitatea mea nu este să mă ocup de bolnavii mintali. Sunt alții care pot să o facă și care o fac.

Acum, în legătură cu acest băiat, aș vrea mai întâi să insist asupra pericolelor pe care le reprezintă, pentru majoritatea oamenilor, o practică prematură a Științelor oculte. Mai târziu, cred că vom putea să creăm aici secții specializate și fiecare va alege disciplina pentru care se simte cel mai atras: alchimie, magie, astrologie sau clarviziune, mediumnitate, magnetism etc. Dar nu a venit încă momentul. Deoarece, înainte să mergem să ne aruncăm în aceste cunoștințe, trebuie să începem prin a învăța să ne hrănim, să respirăm, să iubim, să gândim, să acționăm și, după aceea, Știința va veni, o Știință imensă, infinită. Cel mai important este de a ști să trăiești corect pentru a te întări. Chiar cunoașterea este periculoasă dacă nu ați dezvoltat anumite calități care permit o bună folosință.

Cineva, de exemplu, ar vrea să cunoască viețile sale anterioare. Bineînțeles, aceasta poate să-l ajute să înțeleagă anumite evenimente ale vieții sale actuale; dar, dacă ar fi într-adevăr util să ne amintim de încarnările noastre trecute, de ce Inteligența naturii a lăsat un voal

asupra memoriei oamenilor? Dacă ar fi fost atât de necesar, ea nu ar fi lăsat acest voal și toată lumea și-ar fi amintit. Voi vreți să știți ceea ce s-ar întâmpla dacă în starea actuală a lucrurilor, oamenii și-ar aminti de viețile lor anterioare? Cum nu au lucrat asupra calităților milei, indulgenței, generozității, când cineva ar descoperi că cutare sau cutare i-a făcut rău, l-a furat, sau asasinat chiar, veți vedea cum vor decurge lucrurile! Ar fi din nou certuri interminabile! Pe când dacă nu și-ar aminti de nimic, dacă nu ar ști că cel care a fost cel mai rău inamic într-o altă încarnare este acum un membru al familiei sale - aceasta se întâmplă deseori - totul va merge bine, această ignoranță permite ca ei să-și regleze mai ușor afacerile.

Cunoașterea este deseori periculoasă. Singura cunoaștere, într-adevăr utilă pentru voi, este cea care vă descoperă Legile Vieții, fără a vă prezenta alături alte tentații care riscă să vă împiedice să evoluati. Mulți ar vrea să fie clarvăzători, dar clarviziunea este cea mai teribilă dintre facultăți dacă ați dezvoltat-o prematur, pentru că nu vedeți decât realitățile îngrozitoare, terifiante ale Lumii astrale și, suferind veți cere chiar Domnului să vă ia acest dar. Atâta timp cât nu sunteți suficient de dezvoltați pentru a fi capabili a vă înălța foarte sus, până la contemplația Lumii divine, veți fi o victimă nefericită. Deoarece este îngrozitor să arunci o privire asupra a tot ceea ce plutește în inima și în capul oamenilor. Nu este suficient să „vezi”, trebuie să fii capabil să rezisti la ceea ce vezi. Trebuie să vă întăriți, să vă purificați; numai cu această condiție veți putea să vă dezvoltați clarviziunea fără a vă asuma riscuri, deoarece în acest moment veți avea puteri chiar și asupra Spiritelor rele.

Eu știu că mulți se întreabă de ce nu insist mai mult asupra practicii Științelor oculte; ar dori s-o fac. Ei nu-și dau seama că-și doresc lucruri care nu pot să le fie atât de utile sau care pot să le fie chiar nocive. Fie ca ei să aibă încredere în mine și să mă lase să fac așa cum știu; am un program și totul se va derula după acest program. Oamenii sunt asemeni copiilor: întotdeauna atrași de ceea ce-i va

răni sau îi va face bolnavi. Sub influența unei cărți ei se decid să se lanseze într-o experiență sau în alta; dar Științele oculte sunt un domeniu periculos, foarte periculos. Pentru a fi la adăpost de pericole, trebuie să fii ghidat de entități foarte elevate, și aceste Entități nu acceptă să vă ghideze decât în momentul în care ele văd că ați avut o activitate interioară de purificare și că sunteți dezinteresat. Ele nu se vor ocupa de primul idiot sau individ lacom care vrea să utilizeze Forțele Lumii invizibile pentru a-și satisface capriciile.

Majoritatea oamenilor pe care i-am întâlnit – și Dumnezeu știe câți am întâlnit! – arată, prin atitudinea lor, acțiunile lor, că ei nu cer decât puteri. Nimeni, niciodată nu cere bunătate, iubire, puritate, pentru că asta nu aduce niciun fel de avantaj material. Și totuși, aceste virtuți sunt cele care salvează de toate pericolele și aduc toate binecuvântările, dar ei nu văd aceasta și, dacă li se explică, nu vor s-o admită. Dar, în orice caz, eu vă avertizez: nu așteptați să mă vedeți că insist asupra altui lucru decât asupra acestor virtuți. Chiar dacă ele nu sunt considerate ca avantajoase, prea puțin contează, noi vom lucra încă ani de zile asupra acestor virtuți inutile și neinteresante, lăsând neexplorate toate frumoasele lucruri pe care ni le prezintă Știința ocultă... Și vom vedea într-o zi cine avea dreptate.

Câți mediumi am întâlnit, care erau într-o stare deplorabilă pentru că nu au avut niciun mijloc de apărare împotriva Lumii invizibile! Este bine să fii sensibil, dar dacă nu v-ați exersat voința, dacă nu ați învățat să deveniți rezistenți, sunteți pierduți. Pentru a prezice, ei vor să se abandoneze Spiritelor, dar Spiritele, voi știți, sunt de toate felurile. Unele, văzând oamenii fără apărare, profită spre a se servi de ei, spre a-i înșela, spre a le lua forțele. Și, câțiva ani după aceea, acești sărmani oameni sunt complet dezaxați; fie că este într-un domeniu sau altul, ei merg spre ruină: sau se apucă de băut, sau se abandonează orgiilor, sau au halucinații, sau își pierd sănătatea... Înainte de a vă lansa în anumite experiențe, trebuie să știți

care sunt riscurile; nu este suficient să fiți atrași, așa, în mod simplu, de anumite aspecte ale Științelor oculte. Toți veritabilii Maeștri o să v-o spună. Dar în ziua în care vor vedea că sunteți pregătiți, ei înșiși vor fi cei care vor face să coboare voalul și atunci tot ceea ce veți dori să știți și să cunoașteți va fi aici, accesibil.

Unii, de exemplu, au auzit vorbindu-se de Forța kundalini pe care yoghinii din India învață s-o trezească și, imediat, fără a ști toată activitatea de purificare prealabilă care este necesară, iată-i decizi să trezească această Forță. Dar ce vor face ei după aceea, cu kundalini? Ea îi va arde, aceasta este totul! Am avut această experiență când eram foarte tânăr: aveam 17 ani, făceam exerciții de respirație timp de zile întregi și, iată că brusc, într-o zi kundalini s-a trezit. A fost o senzație teribilă, ca și cum creierul meu era pe punctul de a arde și mi-a fost foarte frică. Am făcut atunci eforturi gigantice pentru a o adormi din nou – dar, ce eforturi! – și am reușit. Forța kundalini se poate trezi la ființe chiar dacă nu sunt atât de avansate din punct de vedere spiritual; ea poate să se trezească și în mod accidental, și, cum este o Forță teribilă, cel ce nu este pregătit poate să devină nebun sau să fie antrenat până în Infern. Ceea ce mi s-a întâmplat când am fost tânăr ar fi putut fi pentru mine cea mai mare nenorocire, dacă n-aș fi fost capabil să adorm din nou această Forță. Din fericire, Cerul veghea!

Dragii mei frați și surori, nu vă grăbiți, deci, să experimentați Științele oculte; începeți prin a vă lega de Puritate, de Lumină, iar într-o zi toate realizările spirituale vor fi posibile pentru voi.

IV - A NU CONFUNDA EXOTISMUL CU SPIRITUALITATEA

I

Din ce în ce mai mult țările occidentale sunt invadate de învățăminte venite din Orient. Nu sunt eu cel care voi nega valoarea acestor învățăminte și acestor discipline milenare. Toate marile religii și filosofii ale Indiei, Tibetului, Chinei, Japoniei, au fost vârfuri ale gândirii și

spiritualității. Dar ceea ce pun eu la îndoială este eficacitatea acestor „yoga” pentru occidentali, dat fiind mai ales modul în care ei îl practică, chiar dacă sunt hinduși, tibetani sau japonezi care vin să-i învețe. Eu văd că, pentru majoritatea dintre ei, aceasta rămâne exterior, superficial. Cum pot ei să-și imagineze că practicarea câtorva asane (poziții), mudre (gesturi) și recitarea a câteva mante îi vor transforma? Unii vor spune că erau poziții ale lui Buddha când el medita sub smochin și că el a primit iluminarea. Este posibil, dar trebuie luat în considerare ce ființă era Buddha. Nu pozițiile pe care le-a luat, gesturile pe care le-a făcut, l-au făcut să fie Buddha, ci calitățile sale excepționale, iar acestea, s-ar fi manifestat oricare ar fi fost pozițiile pe care le-ar fi luat.

Eu nu spun că anumite poziții, anumite mișcări nu contribuie la a sensibiliza omul la curenți în mod particular benefici sau puternici, dar nu acesta este esențialul. Dacă omul nu are în el veritabile dispoziții pentru Viața spirituală, niciun exercițiu nu va putea acoperi această lacună.

Când am fost în Japonia am petrecut câteva zile într-o mănăstire budistă zen. Ceea ce m-a mirat la călugării acestei mănăstiri, și de altfel la majoritatea călugărilor pe care i-am întâlnit și care practicau zen-ul, este inexpresivitatea feței lor după meditație: nicio lumină nu-i iluminează, nicio viață nu-i animă și, chiar la unii, trăsăturile sunt de o mare duritate. Bineînțeles, nu mă voi pronunța asupra unei discipline pe care nu o cunosc bine; dar, din punct de vedere al adevăratei Științe inițiatice, o meditație care nu este un contact cu Lumea divină, care nu este susceptibilă de a lăsa urme de o mai mare Iubire, de o mai mare Lumină, nu este foarte utilă.

Îmi veți spune că scopul zazen-ului este de a opri gândirea, de a face vidul. Din nefericire, găsesc că în anumite cazuri acest vid se simte prea mult.

Nu se poate lua ca scop în viață de a te așeza și de a face vidul. Că este util uneori, eu nu spun nu, și, de altfel, există multe lucruri de spus asupra practicii vidului. Nu

trebuie niciodată să uităm că vidul este făcut pentru a fi umplut. De îndată ce un vid se face undeva, există totdeauna un element care vine să se prezinte pentru a-l umple. Deci, dacă înainte de a face vidul în voi înșivă nu sunteți purificați, veți atrage ceea ce corespunde stării voastre de decădere interioară: Entități întunecate și răufăcătoare de care nu veți ști să vă apărați.

Este bine să creați vidul în voi pentru a deveni ca un recipient unde Cerul va veni să depună toate splendorile sale; dar, înainte, trebuie să pregătiți terenul. Pentru a face vidul voi faceți apel la Principiul feminin din voi înșivă, care este pasiv, receptiv, dar activitatea de pregătire trebuie s-o faceți cu Principiul masculin, activ, emisiv, adică voința, facultatea de a lupta pentru a se proteja. În Viața spirituală este important să iei cunoștință de necesitatea activității cu cele două Principii: a ști când trebuie să fiți receptivi și când trebuie să fiți emisivi, când trebuie să proiectați curenți și când trebuie să-i atrageți. Dacă oamenii trăiesc în dezordine, dacă sunt crispați, dezaxați, bolnavi, este pentru că ei n-au înțeles bine cum să lucreze cu aceste două Principii, cum să le echilibreze, cum să le ajusteze.

În Lumea invizibilă plutesc creaturi monstruoase, produse de gânduri și sentimente ale oamenilor criminali, ale magicienilor negri și care caută să intre peste tot unde găsesc o poartă deschisă, adică oameni slabi, incapabili să se apere. Deci, abia după ce v-ați purificat și întărit pentru a nu fi invadați de aceste Entități întunecate, puteți să vă exersați fără pericol să faceți vidul din voi înșivă. De altfel, anumite simboluri ale creștinătății, ca cupa Graal-ului, arată că aceste practici ale vidului nu aparțin în mod exclusiv Tradițiilor orientale, ca budismul zen. Cupa Graal-ului conține un întreg învățământ. Cupa este un simbol feminin care invită discipolul să se pună într-o stare de receptivitate pentru a atrage această chintesență cosmică care este sângele lui Hristos. Spiritul lui Hristos devine Sfântul Graal: toată ființa sa este o cupă în care Hristos vine să locuiască.

Deci, vedeți voi, această problemă a vidului nu este clară pentru mulți. Nu trebuie să vă lansați într-o practică spirituală sub pretextul că ea a devenit acum la modă. Zen-ul, la fel ca toate diferitele sorturi yoga, este o disciplină foarte veche pusă la punct de ființe de o excepțională elevație, dar care nu mai sunt practicate în același spirit nici chiar în țările lor de origine. Și găsesc că mai ales modul în care occidentalii se aruncă asupra acestora este destul de îngrijorător. Deoarece este o iluzie să crezi că fără o știință precisă, privitoare la structura omului și a raporturilor sale cu Universul, fără anumite reguli de viață foarte stricte, fără un înalt ideal de iubire și de fraternitate, câteva poziții vă vor permite să obțineți mari rezultate spirituale. Este o iluzie tot atât de mare ca și aceea de a crede că, mergând în fiecare duminică la slujbă, îngenunchind, luând apă sfințită, făcând semnul crucii și primind împărtășania, un creștin va fi vizitat de Duhul Sfânt.

Practicile religiilor creștine atrag din ce în ce mai puțini occidentali, care-și imaginează că fac dovadă de o mai mare spiritualitate urmând un învățământ oriental. Ei bine, să știți că puteți fi încă un mare spiritualist, rămânând creștin și că, din nefericire, puteți să practicați tot felul de yoga fără a atinge niciodată Spiritul.

II

Aveți o portocală; Știința și toate sistemele filosofice vă vor explica o mulțime de lucruri referitoare la ea: originea, elementele chimice care o compun, greutatea, forma, proprietățile sale, diferitele moduri de a o utiliza, simbolistica ei etc... Teoretic ei știu totul, dar uită esențialul: uită să o guste! Iar eu care nu cunosc nimic din toate acestea, eu mănânc portocala și mă desfăț zi și noapte, Deci, faceți și voi la fel: fiți mai puțin erudiți, mâncați!

Dar când vor să se angajeze pe drumul spiritualității, oamenii nu știu să se debaraseze de acest obicei universitar care constă în acumularea de cunoștințe, în voința de a se informa, de a atinge și de a fi la curent cu

totul, fără a practica, niciodată, o activitate asupra sinelui.

Bineînțeles, grație acestei curiozități, umanitatea a ajuns să facă gigantice progrese intelectuale. Dar pentru Viața spirituală este o atitudine foarte dăunătoare.

Pentru a practica o adevărată activitate spirituală trebuie să vă țineți de o Filosofie, de un sistem și să-l aprofundați; altfel, cu organismul psihic se va petrece exact ceea ce se petrece cu cel fizic. Dacă mâncați tot felul de alimente bizare deveniți bolnavi și vomăți. În același mod, „stomacul” psihic poate avea o indigestie din cauza a tot ceea ce voi îi dați să înghită, pentru că ce vreți să facă el cu un amestec de Tradiții egiptene, hinduse, tibetane, chinezești, gnostice; aztece, la care mai adăugați teosofie, antroposofie sau mai știu eu ce? Dacă măcar ați avea o structură mentală suficient de solidă pentru a ști cum să vă conduceți în mijlocul a toate acestea! Dar majoritatea nu-și poate face nici măcar o idee clară asupra unui singur sistem filosofic, și iată-i că amestecă totul: kabala, zen-ul, druzizii, alchimia, katarismul, frânemaso-neria, tarotul!...

Eu văd chiar printre voi unii care sunt pregătiți să accepte cântecele și gesticulațiile oricărei Tradiții, fără a-și da seama că, executându-le, vor sfârși prin a evoca tot felul de Spirite întunecate. Și este trist, deoarece aceasta dovedește ca dacă eu nu mai sunt aici pentru a veghea, vă veți lăsa îmbarcați nu contează unde: primul venit care vă va epata prin gesturile sale și ceremoniile magice, va fi cel pe care-l veți urma fără a raționa, fără a reflecta unde vă pot duce toate acestea. Nu înseamnă că trebuie să adoptăm anumite practici sau ritualuri pentru că ele sunt cunoscute și au devenit la modă în Occident, ca voodoo-ul, de exemplu. Ca ele să rămână în triburile lor, în insulele lor, eu nu am nimic împotriva, dar nu vreau aceasta în Fraternitatea Albă Universală.

Mulți la ora actuală acuză spiritualitatea că dezaxează oamenii. Dar nu este greșeala spiritualității dacă oamenii se încapățânează să nu dorească să înțeleagă faptul că ea nu este un târg unde se găsesc tot felul de atracții, chiar și atracțiile cele mai periculoase, ca drogul,

magia neagră sau erotismul. Adevărata spiritualitate, să o înțelegeți bine, este de ajuns să fiți voi înșivă expresia învățământului divin pe care îl urmați.

Când am început să fac reuniunile, eram la Paris în 1938, venea o mulțime de bărbați și femei care au vizitat, deja, nu știu câte învățăminte. Ei au venit, deci, și la noi și, după câțva timp, crezând că au învățat tot ceea ce era de învățat, au plecat în altă parte... să învețe încă altceva! Dar ce fel de activitate interioară se poate face în asemenea condiții? Am regăsit pe unii dintre ei câțiva ani mai târziu: au continuat să meargă peste tot și nicăieri, și fața lor era răvășită arătând că nu făcuseră niciun fel de progrese în sensul adevăratei spiritualități.

Eu nu neg că este interesant sau chiar util să cunoști toate tentativele pe care oamenii le-au făcut timp de secole și milenii pentru a străpunge misterele Universului și a se apropia de Divinitate, dar acest lucru nu este suficient. Din moment ce aceste Religii și aceste sisteme filosofice nu vorbesc decât de splendoare, de perfecțiune, trebuie să faceți un efort pentru a realiza acest ideal. Când se văd unii pe cale de a ține discursuri asupra grandorii și înțelepciunii inițiativelor din trecut, pe când este atât de evident că ei înșiși au rămas mici, meschini, slabi și incapabili de a conduce în mod rațional viața lor, rămâi stupefiat. Cum de nu-și dau ei seama cât sunt de ridicoli și că nu aceasta este spiritualitatea?

Sper că acumă veți înțelege de ce nu vreau ca Fraternitatea să devină un târg unde se găsesc îngrămădite în dezordine tot ceea ce există ca teorii și practici religioase. Este posibil ca voi să găsiți în învățământul nostru Idei sau metode care există în alte forme de spiritualitate; este normal, deoarece anumite Adevăruri fundamentale se regăsesc peste tot, dar nu trebuie să amestecați esențialul și secundarul, iar esențialul rămâne activitatea asupra sinelui propriu.

În sanctuarele trecutului, Inițiații nu-i supraîncărcau pe discipolii lor cu cunoștințe. Ei le revelau doar câteva Adevăruri esențiale și rămânea discipolilor să le trăiască și

să se impregneze cu ele. Maeștrii puneau în aceste cuvinte toată iubirea lor, tot sufletul lor, tot Spiritul lor, iar discipolii le luau, le gustau, le absorbeau, le trăiau; ei se hrăneau mult mai mult cu viața care era în spatele acestor cuvinte, decât cu cuvintele însele. Pe când acum, mai ales în Occident, oamenii nu au această sensibilitate care permite de a găsi Viața pe care o aduc cuvintele pentru a se hrăni, a se întări și a se transforma, grație acestei Vieți. Ei iau notițe, în mod rece, fără a fi simțit și trăit nimic. Și atunci, iată ratarea: toată această viață care putea să-i lumineze, să-i vindece, să-i învie, ei nu o primesc și ea pleacă atunci să atingă alte ființe, dar nu pe ei. Nu intelectul vostru, ci sufletul vostru și Spiritul vostru sunt cele care trebuie să fie pe primul loc iar, în acest moment, în mod simplu, grație câtorva cuvinte care au fost pronunțate, veți putea într-o zi să călătoriți în spațiu.

Diferența între un intelectual și un veritabil spiritualist este că intelectualul a ales planul orizontal: vrând fără încetare să extindă câmpul cunoștințelor sale, el se dezvoltă la suprafață; pe când spiritualistul, care a ales linia verticală, începe să sape, să sape... până în ziua în care petrolul țâșnește și el devine arhimiliardar, pe când ceilalți sunt în mizerie, în pofida tuturor hectarelor de pământ. Iată, dacă voi vreți să lucrați ca și noi, în profunzime, petrolul va țâșni și, de aici, în câțva timp, lumii întregi i se va putea distribui gratuit acest petrol. Și, cu atât mai rău pentru Iran, cu atât mai rău pentru Arabia Saudită, le vom face concurență: petrol gratuit! În fine, înțelegeți cum vreți!

V - A ȘTI SĂ ECHILIBRAȚI LUMEA MATERIALĂ CU LUMEA SPIRITUALĂ

Este evident că omul este mai bine pregătit pentru viața în materie decât pentru Viața spirituală, deoarece instrumentele pe care le posedă pentru a trăi și a munci în planul fizic, cele cinci simțuri, sunt mult mai dezvoltate decât instrumentele care îi permit să muncească în Lumea spiritului.

Dacă decideți să vă construiți o casă, sunt suficiente

câteva săptămâni, pe când dacă vreți să creați în domeniul spiritual, nimeni nu vede nimic, nici voi, nici ceilalți. Deci, niciun fel de certitudine, nicio claritate și sunteți indecis, nefericit, asaltat de îndoieli până la punctul în care aveți dorința de a lăsa totul și de a vă lansa ca toată lumea într-o activitate a cărui rezultat este vizibil pentru toți. Faceți cum vreți, dar într-o zi, chiar în mijlocul celor mai mari succese, veți simți că în interior vă lipsește ceva. Și este normal, pentru că n-ați atins esențialul, nu ați plantat încă, orice ar fi, în domeniul Luminii, al înțelepciunii, al iubirii, al puterii, al eternității. Să știți că doar realizările voastre interioare vă aparțin într-adevăr, deoarece ele singure au rădăcini în voi; iar când plecați dincolo, veți avea în sufletul vostru, în inima voastră, în Spiritul vostru pietre prețioase - calități, virtuți - de dus cu voi, iar numele vostru va fi înscris în Cartea Vieții veșnice.

Principalul avantaj al drumului spre interior, al drumului spiritual, este valoarea elementelor pe care le acumulați: ele sunt făcute din materia cea mai pură, cea mai luminoasă, dintr-o materie care vine de la Dumnezeu. Apoi, ele vă aparțin, într-adevăr, deci voi sunteți bogați. În fine, al treilea avantaj, este că, fiind bogați, deveniți liberi și trăiți în pace și plenitudine.

Bogăția unui spiritualist este ceva extrem de subtil, insesizabil chiar; dacă este conștient de aceasta el este bogat având bogăția Domnului, posedă Cerul și Pământul, pe când alții nu au decât o mică bucată de teren pe undeva.

Deci, iată două căi: una care în aparență nu aduce nimic, doar decepții, dar care vă va da totul, atât de bine că într-o zi veți putea spune: „Eu nu am nimic, și totuși Universul îmi aparține”; și cealaltă cale, care vă aduce tot ceea ce doriți, dar care vă va lăsa întotdeauna nesatisfăcut, deoarece veți simți, chiar dacă dețineți ceva, că esențialul v-a scăpat.

Toți cei care cunosc bine natura activității lor spun, în legătură cu anumite obstacole: „Ei da, sunt inconvenientele meseriei”, dar aceasta nu-i împiedică să

continue. Toată lumea știe că fiecare meserie are inconvenientele ei. Și de ce spiritualiștii nu cunosc inconvenientele meseriei lor? Din moment ce ei se descurajează, din moment ce ei doresc să abandoneze, aceasta dovedește că ei nu le cunosc; dacă le-ar fi cunoscut dinainte, ar fi continuat cu încă mai multă ardoare.

Secretul este de-a vrea să vă instruiți, de-a vrea să vă lărgiți câmpul de viziune. Din nefericire, mulți, când văd amploarea, imensitatea unui învățământ spiritual, în loc de a se bucura sunt îngroziți și intră în cochilia lor. Ei bine, iată oameni care nu vor merge prea departe. Dacă rămâneți cramponați vechilor voastre idei, crezând că veți fi mai bine astfel, vă înșelați: tot felul de necazuri vor veni să vă piște, să vă muște, să vă hărțuiască, pentru a vă împinge, în fine, să evoluati.

Am întâlnit mulți oameni care mi-au spus: „Ah, este formidabil, Maestre, învățământul vostru! Aș vrea să mă consacru lui, dar mai înainte de toate trebuie să mă achit de anumite sarcini față de soțul meu – sau de soția mea, față de copiii mei etc”. Bine, de acord. Dar după 10 ani, 20 de ani îi priveam: nu reușiseră încă să se elibereze de aceste sarcini. Și chiar unii muriseră deja, fără să fi reușit să consacre un minut Vieții spirituale. De ce? Pentru că ei aveau un raționament eronat. Pentru a se consacra Luminii, unui învățământ divin, nu trebuie să așteptați să vă aranjați asta sau cealaltă, deoarece nimic nu este niciodată definitiv aranjat: întotdeauna există ceva care undeva nu merge. Nu așteptați: chiar dacă nimic nu este aranjat, consacrați-vă încă de acum Vieții spirituale și veți vedea că totul se va aranja, chiar fără ca voi să știți cum.

Orice ați face în domeniul material, nimic nu este niciodată definitiv la locul lui. Este exact ca și cum ați încerca să redați forma sferică unei mingi de cauciuc sparte. Când veți ajunge să suprimați scobitura dintr-o parte, ea se formează în cealaltă parte. Credeți că sunteți liniștit pentru că v-ați măritat fata, dar iată că ea nu se mai înțelege cu soțul ei, divorțează și, atunci, ce mai istorie!

Sau sunt nepoții voștri care încep să vină, și așa mai departe, casa este acum prea mică și trebuie să vă mutați... Și apoi este un copil care se îmbolnăvește... Vă spun, este interminabil. Deci nu așteptați pentru a vă consacra Vieții spirituale; dar să știți că datorită Vieții spirituale veți găsi soluții mai bune problemelor care vi se vor ivi.

Acum, bineînțeles, trebuie să știți să păstrați măsura. Un frate îmi spunea ieri: „Maestre, am decis să-mi organizez de acum încolo viața, în asemenea mod încât să nu îmi mai cheltuiesc timpul și energiile în lume”. L-am felicitat, dar sfătuindu-l totuși să nu exagereze în celălalt sens, deoarece nu se poate trăi ca și când lumea, societatea nu ar exista. Altfel, trăiți ca un parazit și nu este recomandabil. Trebuie să știți să acordați cele două aspecte ale existenței: viața în lume și Viața interioară. Este o problemă în fața căreia m-am găsit pus încă de la o vârstă fragedă și este o problemă pe care și voi, la fel, trebuie să o rezolvați: cum să trăiți în lume, să aveți relații cu ea, acordând, totuși, primul loc esențialului: sufletului vostru, Spiritului vostru.

După modul său de a acorda cele două aspecte, material și spiritual, fiecare revelează inteligența sa, iubirea sa, voința sa, și nimic nu este mai dificil. Pentru unii, tentația este de a se arunca în viața materială uitând de Viața Spiritului, iar pentru ceilalți de a nu se ocupa decât de Viața Spiritului, uitând de viața materială. Există o a treia soluție, și ea este cea pe care fiecare trebuie să o găsească pentru el însuși, deoarece fiecare caz este particular. La bază, bineînțeles, toate ființele umane posedă aceeași natură, aceeași chintesență, aceleași nevoi: ei au ieșit din mâinile Creatorului, din aceleași „atelier”, dacă voi vreți, dar gradul lor de evoluție nu este același, temperamentul lor nu este același, nici vocația lor în această existență, iar fiecare trebuie să-și rezolve individual problema sa fără a vrea să-și imite vecinul. Cel care se simte împins să fondeze o familie nu poate să rezolve problema ca și cel care preferă să rămână

celibatar. Cel care are nevoie de multă activitate fizică nu poate să ducă aceeași viață ca și cel care are un temperament meditativ, contemplativ. Fiecare are calea sa, misiunea sa și, chiar dacă vă luați Maestrul vostru ca model, voi trebuie, întotdeauna, să vă dezvoltați în funcție de propria voastră natură. Este vorba doar ca voi să puteți să cântați „partitura” dată, respectând notele, măsura, ritmul; sunteți obligați s-o cântați cu vocea voastră care nu seamănă, în mod sigur, cu cea a Maestrului vostru, dar aceasta nu are niciun fel de importanță. Singurul lucru important este să executați perfect „partitura”, adică să vă conformați doar Filosofiei veridice, Filosofiei eterne a Inițiaților.

VI - MAESTRUL, OGLINDĂ A ADEVĂRULUI

I

Dacă un om nu se cunoaște, dacă nu este conștient de darurile și de lacunele sale, de posibilitățile și de insuficiențele sale, el nu poate să reușească mare lucru în viață, nici să aibă relații armonioase cu celelalte făpturi, iar de aici se ivesc pentru el complicații, ciocniri, certuri. S-ar putea chiar spune că cele mai mari nefericiri care li se întâmplă oamenilor sunt datorate acestei lipse de cunoștință de sine. A ști ceea ce ești, ce reprezinți, ceea ce ești capabil sau nu să faci... Da, a ști să te situezi: tocmai referitor la acest subiect omul se înșală fără încetare și este foarte grav. Întreprinderile, căsătoriile, asociațiile, tot ceea ce faceți riscă, să nu reușească dacă, nu ați pus o cunoaștere clară a propriei naturi și a altuia, bineînțeles. Înțelepciunea începe prin cunoașterea de sine.

Dar cum să te cunoști? Omul este dotat cu organe necesare cunoașterii, doar că, iată, el este construit în asemenea mod încât nu se poate vedea. El vede lumea exterioară, el îi vede pe ceilalți, dar el însuși, nu se vede. Pentru a se vedea în lumea fizică îi trebuie un obiect în care să se reflecte: suprafața apei sau o oglindă... El are, deci, nevoie să se vadă în ceva exterior lui. La fel este și în domeniul psihologic: omul are nevoie de ceilalți pentru a descoperi ceea ce este. Dar ceilalți, care nu sunt niciodată

pe de-a întregul lucizi, nici dezinteresați, nu pot să fie oglinzi impecabile. Ei îi trimit o imagine deformată a lui însuși. Pentru motive de care sunt în mod rar conștienți, oamenii au simpatii și antipatii și, deci, vor exagera calitățile și defectele altora. Dacă cineva este inamicul vostru, îi sunteți antipatic și, în consecință, el va amplifica defectele voastre până la punctul de a nu vrea să recunoască cea mai mică virtute.

„Dacă este altfel, veți spune voi, noi vom învăța să ne cunoaștem citind cărți”. „Foarte bine, dar totul depinde de ce cărți vă veți alege și la ce nivel vă vor ajuta să vă cunoașteți”. „Ei bine, atunci viața ne va învăța să ne cunoaștem”. „Ah! Asta da, o cred, doar că va trebui mult timp și acesta vă va costa foarte scump; vă veți cunoaște puțin mai bine, dar pagubele vor fi ireparabile”. Mijlocul pe care eu vi-l recomand, cel mai economic, cel mai înțelept, cel mai eficace, este de a-i cere Cerului să vă plaseze în fața unei oglinzi perfecte, adică o ființă de o mare abnegație, de un mare dezinteres, care nu are niciun fel de intenție să vă înșele pentru a profita de voi; iar această oglindă este un veritabil Maestru. Găsiți un Inițiat și întrebați-l: „Ce reprezint eu? Ce există în mine? Care sunt slăbiciunile pe care trebuie să le combat, bogățiile, talentele pe care trebuie să le dezvolt? Cărei munci îi sunt predestinat?” Iar el, care este dezinteresat, va intra în comunicare cu Cerul și vă va da răspunsuri impecabile.

Acum, dacă această oglindă ajunge să reflecteze câteva din defectele voastre, oare trebuie să fiți furioși împotriva ei? Din contră, trebuie să mulțumiți Cerului și să spuneți: „Oh! Câte catastrofe voi evita, de câte nenorociri îi voi scuti pe alții”, dar oamenii nu vor să se vadă așa cum sunt: ei preferă să trăiască în iluziile lor. De aceea un Maestru știe dinainte ceea ce îl așteaptă atunci când deschide gura. Ceea ce i se va răspunde nu este: „Aveți dreptate”, ci „Nu, niciodată, vă înșelați, nu este deloc așa”. Da, Maestrul se înșală, dar nu ei!

Pentru un inițiat este o problemă să știe cum să-i facă pe oameni să accepte Adevărul. De exemplu, o soră vine să

mă vadă și mă întreabă: „Maestre, aș vrea ca să-mi spuneți care sunt slăbiciunile mele, defectele pe care trebuie să le corectez”. „Și nu veți fi supărată?” „Nu, nu, voi accepta totul”. Eu încep să-i spun câteva cuvinte și, iată, că ea deja plânge! Atunci eu îi spun: „Dacă plângeți, trebuie să mă opresc deoarece sunteți atât de absorbită de supărarea dumneavoastră încât nu ascultați nimic din ceea ce eu vă explic, nici măcar nu auziți”. Pentru a înțelege trebuie să faceți să treacă sentimentele voastre. Ce puteți înțelege dacă imediat sunteți supărați, jigniți?

Și să nu credeți că este adevărat doar pentru cei pe care-i primesc personal. Când vorbesc în sală, văd unii care sunt nemulțumiți de explicațiile mele și care, în loc să mă asculte, se închid în nemulțumirea lor. Dacă este pentru a nu asculta nimic, pentru a nu înțelege nimic, este inutil să mai veniți aici. Voi trebuie să veniți cu singurul scop de a cunoaște Adevăruri pe care nu le cunoașteți și care vă vor ajuta să vă transformați viața. Pentru aceasta trebuie să acceptați să fiți puțin scuturat. Dacă trebuie, întotdeauna, să vă compătimesc și să vă spun: „Ah! sărmanul meu bătrân, ce nefericit ești!” La ce oare v-ar servi asta? Când un copil cade și se rănește, el plânge puțin, bineînțeles. Și dacă, pentru a-l consola, i se spune: „Oh, sărmanul meu iubit, dar este îngrozitor, tu te-ai lovit”, el va plânge de zece ori mai tare și mai mult timp. Pe când dacă îi spuneți: „Hai, nu este nimic”, el se ridică și s-a terminat, două minute după aceea nu se mai gândește la ce a fost. Deci, să nu credeți că trebuie să deplângeți pe cineva, deoarece, deseori, este cel mai bun mijloc de a-i mări slăbiciunea și lenea.

Rolul unui Maestru nu este doar să manifeste multă iubire și tandrețe. Pentru progresul și avansarea discipolilor săi el trebuie să se arate și sever, spunându-le anumite Adevăruri. Și cu atât mai rău dacă aceasta nu le place discipolilor! Dacă ar trebui să mă ocup de reacțiile voastre, de opinia voastră asupra mea, nu voi face niciodată nimic. Unii dintre voi mi-au destăinuit că în momentul în care le-am arătat slăbiciunile lor, m-au

detestat. Să mă deteste, cu atât mai rău, am o carapace, dar pentru a le face bine sunt obligat să-i scutur. Dacă ei continuă să-și imagineze că sunt impecabili, pe când în realitate se conduc într-un mod foarte ordinar sau chiar demn de dojană, ce progrese pot să facă? Este mult mai bine ca ei să cunoască anumite Adevăruri, chiar dacă ele îi fac mai întâi să sufere; aceste suferințe nu vor dura, iar Lumina pe care o vor avea, în tine, asupra lor înșiși, le va permite să se corecteze și să avanseze. Până în ziua în care își vor da seama că am fost pentru ei de o asemenea utilitate, încât mă vor căuta și pe alte planete pentru a-mi mulțumi.

Când sunteți bolnavi, acceptați câteva remedii dezagreabile pentru a vă vindeca. Ei bine, în domeniul spiritual trebuie să faceți la fel: sunteți bolnavi de mult timp și aveți nevoie de un tratament pentru a vă vindeca. Dacă nu vreți să-l acceptați, cu atât mai rău; nu vă veți vindeca.

De altfel, dacă vă las să faceți orice fără să vă spun nimic, Cerul va fi nemulțumit. El îmi va spune: „Ești temător, nu vrei să le spui Adevărul pentru a nu supăra pe cutare sau pe cutare, și atunci totul se va prăbuși din vina ta!” Eu, eu doresc să vă fac plăcere, dar am și datoria mea, responsabilitățile mele. De altfel, un Maestru care închide ochii nu este util. Eu n-aș urma niciodată un asemenea Maestru! De ce să am un instructor dacă el mă lasă să fac toate prostiile fără a mă lumina, fără a mă corecta? Vedeți voi, discipolii nu au nicio idee despre ceea ce trebuie să aștepte de la Maestrul lor.

Eu știu ceea ce fac și realizez foarte bine situația. Eu știu că dacă doresc prietenia voastră, trebuie să vă înșel, să vă fac complimente: „Ah! nu există alții ca voi. Am călătorit în toate țările, niciodată n-am întâlnit pe cineva atât de înțelept, atât de inteligent”. Eu pot chiar să caut în dicționar cuvintele cele mai rare și mai poetice pentru a mă adresa vouă, și atunci mă veți adora. Eu nu sunt chiar atât de prost, eu știu ceea ce-mi este profitabil și ceea ce nu-mi este. Deci, eu știu ceea ce pierd fiind sincer cu voi,

dar voi sunteți cei care câștigați, și-am acceptat să pierd pentru ca voi să puteți câștiga.

De ce această slăbiciune de a cere întotdeauna complimente? Pentru a se înșela. Oamenii au nevoie să se înșele, ei nu pot să trăiască dacă nu se înșală. Ce-ar fi devenit umanitatea dacă ea nu s-ar fi înșelat? Dacă spuneți unei femei bătrâne și neputincioase că ea este un vechi tablou - ceea ce este adevărat - ea nu vă va ierta niciodată. Dar spuneți-i cât este de tânără, drăguță, adorabilă, iată micul tablou vechi care surâde, care râde, care nu mai are astâmpăr și dacă este bogată vă va da toată averea sa. Da, pentru o minciună! Asta nu vrea să spună că eu vă sfătuiesc să acționați astfel, nu, dar este o constatare.

Majoritatea oamenilor nu vă spun Adevărul asupra voastră înșivă, asupra defectelor voastre, fiindcă le este frică să piardă serviciile voastre sau să facă din voi dușmanii lor. În spatele acestei atitudini amabile, delicate, există deci un interes și, astfel, voi vă conservați defectele voastre care, cu timpul, nu fac decât să se amplifice. Pe când un adevăr Inițiat, el se conduce în mod diferit. Cum el nu are niciun interes, el n-are frică, n-are nimic de pierdut: el a câștigat, deja, totul din moment ce cunoaște Adevărul. El nu va ezita, deci, să vă arate slăbiciunile voastre, tot ceea ce vă reține în regiunile infernale și vă împiedică să mergeți în Țara Luminii, în Paradis... Tot ceea ce vă face bolnav și nefericit, el va îndrăzni să vă spună, deoarece vrea să vă dea mijloace, metode, pentru a remedia imperfecțiunile voastre și lacunele voastre.

Dar, pentru a spune Adevărul discipolului, Maestrul nu acționează oricum. Discipolul este mai întâi ca un copil care are nevoie de mama sa să-l hrănească, să-l protejeze, să-l mângâie. Dar, după câțva timp, când copilul a crescut, la fel ca mama care trebuie să întarce bebelușul pe care îl alăptează, Maestrul, la fel, îl „întarcă” pe discipol. Este oare indiferență, cruzime? Nu, dar a venit momentul în care copilul se poate hrăni singur. Priviți și la animale: la început mamele sunt extrem de tandre cu micuții lor, dar

după un anumit timp ele îi resping, le dau câteva lovituri de copite: „Haide, du-te, descurcă-te, acum nu mai ai nevoie de mine!”

Un Inițiat îi consideră întâi de toate pe elevii săi, pe discipolii săi, niște copii care au nevoie de tandrețe, de încurajare și, după aceea, când ei cresc și sunt deja mai solizi, pe picioarele lor, le dă câteva lovituri, le spune Adevărul. Dar el nu îi alungă, nu, el îi păstrează lângă el și începe să-i „taie”, să-i „sculpteze”, să-i „modeleze” sau, pentru a avea o altă imagine, le administrează un tratament cu câteva injecții și câteva operații. Da, acesta este Adevărul. Pentru unii, el este foarte dificil de auzit și de suportat. Dar pentru discipolul care a decis să evolueze, să avanseze, el este magnific; el îl roagă chiar pe Maestrul său să i-l spună, deoarece vede că anumite lucruri îl împiedică, îl țin prizonier sau îl împing să facă prostii.

Doar cei care sunt, într-adevăr, atinși de grația Lui Dumnezeu cer Adevărul, chiar dacă el este dureros. De câte ori, atunci când am vrut să atrag atenția anumitor frați și surori asupra câtorva din defectele lor foarte marcante, ei au început să riposteze: „O, nu, nu este adevărat, eu nu sunt așa!... „Dacă le-aș fi vorbit de calitățile lor, ei m-ar fi aprobat, ar fi fost încântați de perspicacitatea mea și de justetea remarcilor mele. Dar pentru defectele lor, ah nu, nu am văzut bine.

Iată, deci, metoda adevăraților Inițiați: când trebuie, ei spun Adevărul, fără frica de-aș pierde prietenii. Iar dacă prietenii sunt jigniți, răniți, ulcerați de remarcile lor atât de veridice... ei bine, ce vreți voi dacă acești prieteni nu sunt destul de cinstiți și de sinceri pentru a recunoaște ceea ce este adevărat: mai bine să-i piardă. Ce folos poate să aibă un Inițiat cu prieteni necinstiți față de ei înșiși?

Nu, unui Inițiat nu-i este frică să-și piardă discipolii; el știe că un adevărat discipol nu-l va părăsi, pentru că el raționează corect; el își spune: „Am încredere în Maestrul meu, el nu are niciun interes să mă rănească sau să mă strivească. Ce va câștiga el dacă eu voi fi mort? Pentru a-mi fi vorbit astfel, are el motivele sale. Și cum știe mai bine

decât mine cum trebuie să acționeze, să am încredere în el, căci în mod sigur este spre binele meu să accept". În acest moment, Maestrul care-l observă se bucură că are un adevărat discipol demn de a primi Inițierea. A primi Inițierea, a cunoaște Adevărul, înțelepciunea; a fi în Lumină: nu este nimic mai presus de acestea. Dar trebuie să fi învins în tine însuși această natură inferioară care este întotdeauna vexată, rănită, ultragiată și vindicativă.

Dacă ați ști mulțimea oamenilor pe care Adevărul i-a jignit și care s-au răzbunat, după aceea, asupra mea! Ei sunt mai numeroși decât firele de păr din capul vostru. Oare eu i-am furat, escrocat, strivit, asasinat? Nu, din contră, eu le-am dat o Iubire pe care ei n-au găsit-o niciodată, nici chiar în familia lor. Dar am îndrăznit să le spun Adevărul, și s-a terminat!

Ei ignorau că, atâta timp cât ei nu-și vor corecta anumite defecte, vor fi reținuți, opriți și își vor închide drumul evoluției. În Lumea spirituală există bariere care nu se pot trece decât cu anumite condiții. Când cereți ca să vi se reveleze Legile și frumusețea regiunilor superioare, cu Entitățile luminoase care le locuiesc, culorile lor, muzicile lor, parfumurile lor, toată această rânduire, această simetrie, această splendoare... locuitorii acestor regiuni nu va acceptă dacă nu sunteți demni. Și pentru a fi demn, trebuie cel puțin să fi acceptat să-ți recunoști defectele și să le corectezi.

Punctul vostru slab, ceea ce vă împiedică să ajungeți la adevărata Inițiere, este că sunteți, deseori, prea susceptibili. Instructorul vostru a îndrăznit să vă facă observații? A îndrăznit să vă sublinieze anumite defecte? Nu ar fi trebuit să facă niciodată aceasta; ar fi trebuit să acționeze ca oamenii bine educați, să nu menționeze nici cea mai mică din lacunele voastre, să nu se amestece în ameliorarea voastră. De altfel, îl veți părăsi și astfel va fi bine pedepsit... Deci, vedeți voi, iubiți așa-zisul „adevăr”, îl căutați, dar unde este iubirea Adevărului în această atitudine?

Mulți dintre voi mi-au spus: „Maestre, dacă ați ști în

ce stare eram când mi-ați spus aceasta!... Dar după aceea am văzut, am înțeles și eram atât de fericit! Vă mulțumesc din toată inima” și de ce să nu fiți fericiți imediat? De ce trebuie să treceți mai întâi prin stări îngrozitoare? Este păcat; e preferabil să fiți imediat fericiți, recunoscători și să înțelegeți. Pentru că scopul meu nu este, niciodată, de a demola pe cineva, ci de a-l ajuta, de a-l transforma, de a-l înfrumuseța, de a-l salva. Deci pentru voi nu trebuie să conteze faptul însuși, ci scopul său. Vi se poate face un cadou într-un scop criminal; dar cum nu sunteți luminați nu vedeți decât cadoul: vă bucurați și muriți otrăvit. Deci, iată cum vă înșelați. Deci, nu aparența trebuie s-o priviți, ci scopul. Eu, scopul meu, orice aș face, este totdeauna să vă ajut; iar dacă voi sunteți sinceri, nu puteți să nu o recunoașteți.

Eu știu că, de fiecare dată când scutur pe cineva, risc enorm: dacă el lucrează la radio, va face o emisiune împotriva mea...; dacă este un jurnalist, va scrie un articol pentru a mă calomnia... dacă este un pictor; îmi va face caricatură... o știu; dar accept cu condiția să-l fac să vadă clar El poate să devină inamicul meu, cu atât mai rău, eu o fac pentru binele lui; asta este tot. Când, după ani de zile, evenimentele îmi vor da dreptate, el își va aminti și va recunoaște că voiam binele său, că voiam ca el să fie liber, bogat și iubit de toți.

Cum v-am spus-o, uneori, mă consider ca un chirurg dentist. Și îmi cunosc meseria; nu sunt echipat modern, pensele mele sunt încă de un model vechi, nu folosesc anestezic, deci, în mod evident, țipați. Dar, totuși, totul se cicatrizează, totul se repară și, după aceea, sunteți mulțumiți. Chiar acum, de curând, o soră s-a prezentat în fața mea și mi-a spus: „Maestre, certați-mă din nou ca în cealaltă zi”. „Ah! Dar de ce?” „Pentru că mi-a făcut așa de bine!” O privesc și văd că este sinceră. Îi spun: „Ascultați, dacă credeți că totul se petrece așa!... Eu nu cert pe cineva decât atunci când simt că este momentul; astăzi, eu n-o voi face pentru că nu este momentul”, și ea a plecat posomorâtă. Vă imaginați că eu acționez după vreun

capriciu. Nu. Tot ceea ce fac este determinat, calculat, cântărit pentru a da un rezultat sau altul. Nu este vorba de a maltrata pe cineva; ce merit ar fi în aceasta? Este vorba de a-l vindeca, de a-i face bine, de a-l împinge să reflecteze, să intre în el însuși. Ei da, frații și surorile nu mă cunosc încă, ei nu înțeleg rațiunile conduitei mele; ei își imaginează că eu acționez așa după ureche și indiferent la ce moment.

De acum încolo aveți, deci, mai multă încredere în metodele mele. De altfel, am încă unele de care voi nu aveți niciun fel de idee. Când vă cert, când fac o „operație”, aplic o metodă pe care voi n-o cunoașteți, dar este totdeauna pentru binele vostru. pentru a vă înlătura ceva ce vă face să suferiți și care vă împiedică evoluția. Acum, dacă nu aveți încredere în mine, faceți ceea ce doriți, sunteți liberi, dar eu v-o spun dinainte: nu veți avea niciun fel de rezultat, niciun avantaj, doar pagube și datorii de plătit. Pe când cu metodele mele, veți fi cei care, la sfârșit, veți deveni regi, domni, totdeauna bogați și victorioși. Deci, voi trebuie să decideți.

Încercați de acum înainte să înțelegeți că dacă eu îndrăznesc deseori să vă cert, este pentru că sunt dezinteresat. Dacă aș avea un interes, nu aș îndrăzni, aș fi avut frică să nu vă pierd, și frica este un sfătuitor prost. Îndrăzneala mea, tupeul meu, vă dovedesc că sunt dezinteresat. Dar cum nu știți să discerneți la ce corespunde această manifestare a mea, găsiți că ea se datorează unei proaste dispoziții, sau răutății, sau lipsei de educație... Nu, nu ați văzut niciodată că această îndrăzneală vine din dezinteresul meu. Deveniți dezinteresați și voi, și veți face același lucru: veți spune altora Adevărul fără să vă fie teamă că vă părăsesc din moment ce nu vreți să profitați de ei.

Un instructor spune Adevărul discipolului său pentru a-l ajuta. Iar dacă discipolul nu a înțeles, dacă nu vrea să fie ajutat, ei bine, să plece; alții vor veni într-o zi și vor căuta Adevărul. Ce vreți să faceți un Maestru cu oameni atât de susceptibili?

Întotdeauna marii „prinți”, marii; înțelepți” care nu suportă să li se facă nici cea mai mică observație, chiar dacă este spre binele lor!

Să presupunem chiar că eu comit o injustiție față de voi criticându-vă. Dacă ați înțeles ceea ce v-am spus astăzi, nu vă veți opri, ci, din contră, veți continua să vă arătați ireproșabili. Și, într-o zi, când vă veți prezenta din nou în fața mea, voi face ochii mari, exclamând: „Oh, la ta, ce minunăție! Deci, voi sunteți cei care veți avea victoria, iar eu voi corecta ceea ce v-am spus și mă voi înclina în fața voastră.

Aveți dreptul de a vă exersa pentru a deveni mai buni și a obține victoria; dar nu aveți dreptul să vă simțiți jigniți? Asta nu face nimic, eu nu dau doi bani pe cei care se simt jigniți în loc să se pună la treabă. Să presupunem că i-am scuturat în mod expres, pentru ca ei să-și suflece mânecile... și, iată că în loc să muncească, ei stau bosumflați! Este mult mai ușor să stai bosumflat fără a rezolva problemele, fără a învăța, fără a pune în viața sa un pic mai multă Lumină, mai multă Iubire. Deci, acum, la treabă, pentru a putea să veniți să-mi spuneți după aceea: „Vedeți, dragă Maestre, v-ați înșelat”. Iar eu vă voi răspunde: „Este adevărat; m-am înșelat”. Până în prezent nu am spus-o niciodată pentru că nu mi-ați dat niciodată ocazia: ați rămas bosumflați.

Atunci, ce așteptați? Trebuie să vă mobilizați, trebuie să faceți totul pentru a mă convinge că eram orb și m-am înșelat. Arătați-mi-o, nu voi fi decât foarte fericit. Dacă v-am judecat greșit aveți dreptul să-mi arătați că sunteți mai nobili, mai generoși decât o cred eu. Atâta timp cât voi nu mi-o arătați, sunt obligat să constat că eu sunt cel care are dreptate: Dar știți: a avea dreptate nu mă avantajează, pentru că eu sunt nefericit când am dreptate. Aș prefera să mă fi înșelat, aș prefera să fi greșit. Eu spun, de exemplu, de cineva că nu are iubire sau discernământ, și iată că el arată prin atitudinea sa o iubire sau un discernământ formidabil: ce minunată surpriză pentru mine! Ei da, vedeți voi, în anumite cazuri aș fi fericit să constat că m-

am înșelat.

II

Sunteți încă departe de a înțelege valoarea Adevărilor pe care vi le aduce un Maestru: atâtea lucruri au mai multă valoare pentru voi! Aceste lucruri, chiar dacă vă fac nefericiți, bolnavi, nu înseamnă nimic: le găsiți mai importante, mai atrăgătoare, mai apetisante. Bineînțeles, sunteți liberi. Dar, fără această Lumină, pe care eu v-o aduc, veți vedea în ce stare vă veți găsi într-o zi!

Poate vă gândiți că-mi exagerez importanța. Credeți ce vreți! Mie, o știți, îmi este egal dacă sunt sau nu sunt apreciat. Dacă vă vorbesc așa cum o fac, este ca să nu mai pierdeți timpul în dreapta și în stânga, pentru ca voi să ajungeți, în fine, să construiți viitorul vostru pe baze solide. Altfel, veți fi totdeauna ocupați să alergați după cele mai mici lucruri care vor străluci în fața ochilor voștri și, când le veți obține, ele nu vă vor aduce decât nenorociri, pentru că nu ați avut această Lumină care v-ar fi permis să discerneți dacă ele sunt nocive. Și de unde această lipsă de discernământ? Pentru că nu ați cunoscut suficient valoarea Instructorului vostru.

Să știți, în orice caz, că nu-mi este nici foame, nici sete să comand; eu nu mă gândesc decât să mă guvernez pe mine însumi. Ce fericire aș putea să găsesc în aservirea altora? Pentru mine fericirea este în altă parte. Unii dintre voi mi-au cerut să fiu ca acești guru care se impun, și în fața cărora toată lumea se prosterna. Ei consideră că este o slăbiciune din partea mea că nu mă manifest astfel. Ce idee! De altfel, dacă este un lucru care m-a șocat la anumiți Maeștri din India a fost acela de a vedea cum ei acceptau ca discipolii lor să se prosterneze în fala lor. Chiar le-am spus: „Ce plăcere simțiți văzând acești sărmani la picioarele voastre? Ce reprezentați voi pentru ca ei să se arunce la pământ? Eu, niciodată nu am suportat-o din partea discipolilor mei”. Și este adevărat, unii au vrut să se prosterneze în fața mea și i-am făcut să se ridice imediat. Acești guru n-au răspuns nimic la reproșurile mele, dar înțelegeam ceea ce ei gândeau: dacă

ei au făcut-o cu Maestrul lor, era normal ca și discipolii lor s-o facă cu ei. În fine, nu vreau să mă amestec: aceste obiceiuri fac parte dintr-o Tradiție milenară și este dificil să-i faci să înțeleagă pe hinduși cât de șocante sunt pentru occidentali.

Chiar dacă are toate puterile, un Maestru trebuie să rămână simplu, și faptul că eu vă fac să luați cunoștință de valoarea unui Instructor nu va schimba atitudinea mea față de voi. Mie îmi place să-i tratez pe toți frații și surorile cu respect și iubire. Chiar dacă vă spun unele cuvinte asupra valorii muncii mele față de voi, aceasta nu mă face să mă schimb. Voi veți fi cei care vă veți schimba, poate; și, de altfel, este de dorit, deoarece cu cât veți aprecia mai mult ceea ce eu vă spun și o veți pune în practică, cu atât veți progresa. Eu, oricum, orice a-ți face continui lucrarea mea. Bineînțeles, eu câștig dacă avansați, deoarece voi avea mai mulți prieteni. Dar voi veți fi cei care veți câștiga mai mult, pentru că veți planta semințe care vor da într-o zi fructe pe care le veți putea recolta.

Nu mai considerați deci, de acum înainte ca o slăbiciune faptul că nu mă conduc în felul anumitor Maeștri hinduși, că nu caut să mă impun. Dacă ați putea să mă surprindeți când am treabă cu mine însumi, atunci veți vedea cum comand, cum mă impun. Dar nu cu voi. Când este vorba de forul meu interior, este altceva, dar vouă, de ce ar trebui să vă dau ordine? Voi sunteți făpturi ale lui Dumnezeu și dacă cineva trebuie să vă dea ordine, acela este Dumnezeu, EL Însuși. Veți spune: „Da, dar uneori ne certați, vă mâniați”. Este adevărat, sunt obligat, uneori, să insist asupra anumitor puncte, asupra anumitor valori, dar niciodată nu vă forțez să acționați într-un sens determinat.

Ceea ce m-a frapat încă din tinerețe este că mama mea nu m-a obligat niciodată; ea îmi spunea totdeauna: „Iată, dacă faci cutare lucru, vei avea cutare rezultat, și dacă faci alt lucru vei avea un alt rezultat”. Ea îmi arăta întotdeauna cele două drumuri și consecințele lor. Iar eu fac același lucru: mi se întâmplă să muștraluiesc pe cineva și chiar să-i spun lucruri teribile pe care are nevoie să le

audă, dar nu oblig niciodată pe nimeni să facă indiferent ce-ar fi.

De altfel, dacă nu ajung să conving pe oameni, nu disper și sunt liniștit căci am un colaborator, sau mai degrabă o colaboratoare formidabilă: viața. Eu, eu sunt poate un instructor nesemnificativ, dar viața, ea, este perfectă. Puteți să strigați, puteți să vă smulgeți părul, nimic nu-i de făcut, ea este implacabilă; nicio lacrimă, nicio strângere de dinți nu poate să o îmblânzească. Când aveți un accident, când sunteți ruinat, când prietenii voștri, soția voastră, copii voștri, vă abandonează, când sunteți concediat de la serviciu sau când casa arde, în acel moment aveți la ce să reflectați. Dar, din nefericire, asta nu vrea să vă spună că veți găsi în mod automat Adevărul. Deseori plângeți, vreți să vă sinucideți, dar n-ați înțeles nimic.

Viața corectează omul, îl scutură, aproape îl masacrează, dar nu-i explică nimic. Pentru a avea explicații, trebuie ca el să meargă lângă un Maestru și, astfel, cei doi își pasează acest sărman individ pentru a-i face educația. Există garajisti sau medici care își pasează clienții. Eu, eu m-am asociat cu viața. Când văd că nu reușesc să luminez și să cumințesc pe cineva, mă adresez vieții: „Ascultă, ocupă-te puțin de aceasta pentru că are o carapace dură”. „S-a făcut”, spune ea. Iar după aceea, când a fost bine scuturat și maltratată, cum el nu a înțeles de ce, viața mi-l trimite pentru ca eu să-i dau explicații. Iată cum viața și cu mine ne jucăm de-a minge! Ei da, vedeți voi, noi suntem bine organizați: dacă nu luați în considerare ceea ce vă revelez în fiecare zi, las viața să vă scuture și ea este teribilă! Eu, eu sunt delicat, draguț, dar ea... puteți să urlați cât vreți, ea vă lovește până sparge tot, iar după aceea, hop, vă reexpediază la mine! S-a întâmplat, deja, cu mulți. Aceasta poate să dureze doi ani, zece ani, douăzeci de ani... Poate să dureze foarte mult.

Mulți frați și surori care au vrut să se depărteze de Adevărurile acestui învățământ pentru că mai aveau nevoie să facă experiențe pentru a se cuminți, au revenit

douăzeci de ani după aceea complet fără pene, amețiți. Ei nu știau de ce li s-au întâmplat aceste nenorociri, și totuși este simplu: exista în ei o tendință inferioară pe care ei o încurajau, o hrăneau, în speranța că mulțumind-o vor fi fericiți. Această tendință era în mod magnetic legată, de anumite substanțe, Entități și realități bine determinate în Cosmos, ea nu putea decât să le atragă nenorociri și accidente. Deci ei sunt cei care au atras aceste evenimente nefericite.

Pământul este o școală, deci ceea ce veți găsi, sunt lecții... lecții din toate părțile. Atâta timp cât nu ați înțeles aceasta veți fi hărțuiți de destin. Lumea invizibilă trimite oamenilor Maeștri pentru a le facilita evoluția. Și dacă ei nu vor să-i accepte, vor găsi alți „instructori”: eșecurile, bolile, mizeria, iar acestea sunt implacabile. Dacă nu vreți să suportați lecțiile teribile ale acestor instructori, acceptați-mă pe mine; este mai înțelept. Dacă nu ați vrut să acceptați de bunăvoie să învățați Legile divine, sunteți obligați să le învățați cu lovituri de baston.

Îmi este foarte ușor să decid să nu mă mai amestec niciodată în afacerile voastre, să nu vă mai atrag atenția asupra modului de gândire și de acțiune care vă întârzie evoluția. Dar, atunci, din ce în ce mai mult, vă veți supraîncărca, vă veți încurca, până în momentul când veți fi strivit de greutate și încurcat în situații dificile. Oare astfel vă voi face un serviciu?

Unii dintre voi recunosc, totuși, că, atrăgând atenția lor asupra a ceea ce este defectuos în ei, i-am ajutat să-și rezolve problemele. Când știți cine este inamicul care este acolo, ascuns sub un defect, un obicei rău, o concepție eronată asupra lucrurilor, aveți posibilitățile de a lupta împotriva lui. Dar dacă nu știți din ce parte sunteți atacat, sunteți neputincios. Nimic nu este mai rău decât să nu știi de unde vin dificultățile, suferințele, nenorocirile, deoarece nu faceți decât să trageți cartușe în aer, până în ziua în care v-ați epuizat toate munițiile fără a obține victoria. Cel puțin dacă știți unde este inamicul și cum se manifestă, aveți mijloace de a reacționa și, mai devreme sau mai

târziu, veți reuși să-l învingeți.

Mai târziu mă veți înțelege și veți spune: „Dumnezeul meu, fie ca să fie binecuvântată ziua în care am întâlnit pe Maestrul nostru. El este cel care ne-a dat toate mijloacele de a ieși din dificultățile noastre. Era cel mai bun prieten al nostru, dar noi nu l-am înțeles decât prea târziu”. Da eu insist, subliniez, în speranța că într-o zi, în fine, veți înțelege ocazia unică, excepțională care vă este dată pentru a vă rezolva problemele și a avansa pe drumul evoluției. Voi gândiți: „Dar ce orgoliu, ce vanitate!” Gândiți ceea ce vreți, îmi este egal, dar să luați în considerație ceea ce vă spun și puneți-vă la treabă!

VII - SĂ NU AȘTEPTAȚI DE LA UN MAESTRU DECÂT LUMINA

I

Este foarte dificil să faci binele. Toată viața mi-am pus întrebarea: „Care este cel mai bun mod de a-i ajuta pe oameni?” Și am văzut că dacă într-o zi li se dă hrană, a doua zi le este din nou foame, deoarece stomacul este o gaură care nu se umple niciodată și care cere în fiecare zi... Dacă li se dau haine, după câțva timp ele sunt uzate și trebuie înlocuite. Dacă li se dă o casă, și ea la fel, într-o zi sau alta, trebuie reparată. Dacă li se dau bani, ei vor fi foarte curând cheltuiți... și, dacă ați avut câteva afaceri cu oamenii, știți că ei nu sunt niciodată satisfăcuți. Dacă le dați o casă, ei se întreabă de ce nu le dați un palat, iar dacă le dați milioane, ei sunt furioși pentru că nu sunt miliarde. Este deci imposibil să-i ajutați pe oameni în acest mod: sau acest ajutor nu este niciodată definitiv, sau oamenii sunt nemulțumiți pentru că așteaptă totdeauna mai mult. Atunci, cum să-i ajutați?

Să luăm cazul unui om care ar avea o greutate de transportat. Această greutate este foarte mare și el abia poate să o ridice. Ori, iată că voi sunteți aici: luați greutatea pe umerii voștri, și asta este! Ei da, dar zilele următoare acest om mai avea greutatea de transportat și, cum nu veți putea fără încetare cu el, ce va face? Presupuneți acum că aveți un secret pentru a transporta

greutățile fără a fi strivit și chiar pentru a le transporta cu bucurie: voi îi comunicați acest secret și, după aceea, toată viața ei va putea să continue să se descurce singur. Atunci, pentru a face bine oamenilor nu este preferabil de a le da un mijloc să se descurce fără a avea întotdeauna nevoie de ajutorul altcuiva? Bineînțeles, este mai bine, mult mai bine. Și acest mijloc este Lumina Științei inițiatice, pentru că în orice circumstanță această Știință dă o soluție.

Iată de ce toată viața am lucrat fără întrerupere pentru a găsi această Lumină, pentru că știu că atunci când vă voi da-o, veți putea înfrunța toate dificultățile din voi lipsindu-vă de mine, de prezența mea. Fără Lumină, nu numai că binele pe care-l faci nu va fi durabil, dar oamenii nu vor fi nici măcar recunoscători. Ceea ce trebuie să le dați este un element spiritual care se gravează în ei. Mulți ignoră aceasta. Când vor să facă bine, în loc să înțeleagă faptul că pot să dea acest element spiritual, care nu se va șterge niciodată, ei dau ceva material. Nu se știe încă să se ofere ce este esențial; se dau tot felul de lucruri: bijuterii, mașini, crezând că-l puteți face pe celălalt fericit. Ei nu, trebuie să învățați să dați un element esențial.

Dacă voi credeți că eu n-am niciun fel de idee despre dificultățile voastre, vă înșelați. Eu le cunosc, deoarece și eu am trecut pe aici, le-am trăit și-mi este suficient să privesc pe cineva pentru a cunoaște toate probele pe care le-a traversat, deoarece ele sunt înscrise pe fața sa. Veți spune: „Dar nu aveți niciun fel de compasiune! De ce nu ne ajutați?” Ah! și aici trebuie să vă dau explicații.

Chiar dacă aș avea toate puterile, Cerul nu mi-ar permite să vă îndepărtez dificultățile. Voi sunteți cei care trebuie să faceți eforturile: să învățați, să exersați, pentru că aceasta vă va servi pentru eternitate. Dacă așteptați ca cineva să facă totul în locul vostru, să vă îndepărteze suferințele, bolile voastre, mizeriile voastre, este posibil: pe Pământ sunt ființe capabile să o facă, dar o ființă înțeleaptă și inteligentă nu o va face niciodată, pentru că ea știe că nu este un mod de a vă ajuta, ci din contră. Vă va da, deci, mai degrabă metode, cunoștințe, dar va aștepta

ca voi să fiți cel care să le aplicați, pentru că în acest moment voi sunteți cel care crește-ți, care vă întărește și aceasta este adevărata evoluție.

Din nefericire, oamenii care s-au obișnuit să nu conteze decât pe elemente materiale, exterioare lor (mașini, aparate, medicamente), nu se gândesc niciodată să utilizeze posibilitățile cu care Creatorul i-a dotat. Iar când întâlnesc un Maestru, ei au exact aceeași atitudine: în loc să învețe să dezvolte, grație lui, facultățile lor spirituale, vor conta pe Maestru ca el să facă totul în locul lor: Maestrul este cel care trebuie să-i instruiască, să-i purifice, să-i vindece, să găsească soluții la toate problemele lor, să-i facă fericiți și bogați. Da, această atitudine de a aștepta totul din exterior este atât de răspândită încât chiar și spiritualiștii au adoptat-o. Într-un Maestru ei caută un om cumsecade care va veni să-i depaneze, să-i salveze și, mai ales, care se va încărca cu greutățile lor. Ei da, un măgar, da! Analizați-vă și veți vedea dacă nu este adevărat.

Mulți din cei care vin în învățământul nostru așteaptă totul de la mine: ca eu să le dau știința, inteligența și toate virtuțile... ca eu să-i fac bogați, sănătoși și ca eu să-i însor; dacă nu o fac, ei sunt decepționați și-mi poartă sâmbete. Ba da, și există chiar oameni pe care nu-i cunosc și care îmi scriu pentru a mă ruga să le găsesc un soț sau o soție. Cum să-i fac eu să înțeleagă că eu nu mă ocup de aceasta? Este un domeniu foarte delicat, unde cel care se angajează trebuie să-și ia responsabilitățile sale. Nu este rolul unui Maestru de a-i însura pe oameni, sau de a-i face să divorțeze. Bineînțeles, în anumite cazuri, când tinerii frați și surori pe care-i cunosc vin să-mi ceară sfatul, eu îl dau... și încă nu întotdeauna; este prea delicat.

Vedeți ce fel de mentalitate au oamenii! Ei așteaptă totul de la mine: chiar și căsătoriile. Iar când vor avea copii, se gândesc că eu trebuie să invit îngerii și Arhanghelii să vină să se încarneze lângă ei. Ei bine, nu, nu aceasta este sarcina mea. Din partea mea, ei trebuie doar să se aștepte să primească lovituri pentru a învăța să

se descurce. Chiar dacă aş avea puterea de a le îndeplini toate dorinţele, eu nu aş face-o, pentru că nu în acest mod i-aş ajuta. Da, chiar dacă aş avea puterea de a vindeca toate bolile, nu numai că nu le-aş vindeca, dar le-aş mai adăuga şi încă altele!... Sunteţi indignaţi? Da, dar în acelaşi timp eu le voi da mijloacele de a le învinge pe toate. Deoarece dacă îi vindec de bolile lor, ei vor continua să facă excese şi nebunii; din nou vor deveni bolnavi, iar când nu voi mai fi aici, vor rămâne bolnavi pentru eternitate.

Vedeţi, nu este o soluţie. Deci, eu v-o spun, pentru mine soluţia este să vă adaug şi alte greutăţi învăţându-vă să deveniţi mai puternici şi mai rezistenţi.

Discipolul nu trebuie să dorească nici pentru el, nici chiar pentru apropiaţii lui ca viaţa să fie uşoară. Majoritatea părinţilor şi mamelor doresc pentru copiii lor facilitatea, opulenţa, succesul; ei sunt, în mod evident, împinşi de iubirea lor, dar este o iubire stupidă, care nu are în vedere adevărata evoluţie a acestor copii. Bineînţeles, eu nu spun că părinţii trebuie să dorească suferinţe pentru copiii lor, nu; de altfel ei nici măcar nu trebuie să se preocupe de această problemă. Dorinţa lor trebuie să fie doar una: copiii lor să devină binefăcători ai umanităţii, şi Cerul va decide prin ce experienţe îi va face să treacă pentru a-i conduce până acolo. Poate le va trimite boli, inamici, oprobriu, dar prea puţin contează, ei vor merge departe, foarte departe, atât de departe că nu va rămâne niciun fel de urmă din aceste dificultăţi, nici măcar o amintire. Părinţi îşi iubesc copiii, dar ce vor deveni aceşti copii dacă sunt cruţaţi de toate dificultăţile? Se vor abrutiza, asta este totul.

Eu, să o ştiţi, nu mă ocup de bolile voastre, de problemele voastre, de divorţurile voastre. Dacă viaţa vă face să treceţi pe aici, este pentru că există probabil o raţiune karmică. Eu mă ocup doar de mijlocul prin care să vă fac liberi, mari şi puternici, oricare ar fi probele prin care treceţi. Eu nu sunt aici pentru a vă vindeca, a vă consola, a vă rezolva problemele (de altfel eu nu am timp,

mi-ar trebui o eternitate pentru a mă ocupa de problemele voastre, și ce probleme!) dar eu sunt obligat să vă stimulez, să vă arăt cel mai înalt ideal, deoarece, dorind să realizați cel mai înalt ideal, veți putea rezolva totul. Pe când dacă eu vă evit toate probele, veți rămâne totdeauna slabi, vulnerabili și atunci ce veți face dacă într-o zi nu voi mai fi aici?

Se arăta ieri la televizor că, din ce în ce mai mulți oameni, merg la clarvăzători, mediumi, pentru a rezolva problemele lor de bani, de sănătate, de iubire, sau pentru a se face exorcizări asupra lor, descântece. Este extraordinar! Ei înșiși nu fac nimic pentru a învinge dificultățile, pentru a vedea mai clar, pentru a se întări; este altcineva care trebuie să facă această treabă în locul lor. Dar, admitând chiar că cineva ajunge să le rupă vraja, ei sunt atât de slabi, că un altul îi va vrăji din nou. Toți nu se gândesc decât să meargă să găsească pe cineva pentru a-i vindeca, a-i controla, a-i liniști. De aceea rămân ignoranți, slabi, vulnerabili.

Ei bine, aici, nu este așa. Aici, nu sunteți consolati, nu sunteți ușurați, nu sunteți vindecați, ci vi se dau mijloace, arme, metode, pentru ca să fiți voi cei care să deveniți inteligenți, puternici, de neînvins. Și este mult mai bine. Dar cum voi căutați facilitatea, găsiți că aici nu este nimic și nimeni care să vă poată ajuta. Ei bine, aici vă înșelați! Dacă cineva poate într-adevăr să vă ajute, și nu pentru o zi sau două, ci pentru eternitate, acela sunt eu. Doar că voi nu-mi cereți decât un singur lucru: să deschideți gura și să înghițiți remediul; pentru că vă este indiferent dacă este doar un paleativ. Când veți înțelege că trebuie să învățați să vă descurcați voi înșivă?

Aici vi se dau toate mijloacele, încercați cel puțin să vă serviți de ele! Dar dacă cel mai mare Maestru face o minune pentru a vă vindeca și a vă proteja cât timp va dura aceasta? Asta depinde voi: dacă știți să vă serviți de Lumină și de cheile pe care vi le dă, aici, da, este definitiv, deoarece atunci voi înșivă, sufletul vostru, Spiritul vostru, este cel care intră în acțiune.

Cunosc natura umană: vouă v-ar place să mă auziți spunând: „Contați pe mine; vă voi salva din toate pericolele; vă voi vindeca de toate bolile, vă voi face fericiți”. Ei bine, nu, și dacă cineva v-o spune înseamnă că el are interesul să vă înșele. Vă spun: contați pe Marile Adevăruri pe care vi le dau; acceptați-le în voi, întăriți-le, însuflețiți-le, hrăniți-le și veți vedea rezultatele. Astăzi am distrus poate câteva din iluziile voastre, dar pentru Adevăr, pentru binele vostru am făcut-o.

II

Voi contați întotdeauna pe mine. Este foarte bine, doar că, iată, chiar cel mai mare Maestru nu poate să facă nimic dacă discipolul nu posedă, cel puțin în germene, virtuțile pe care Maestrul le poate hrăni și face să rodească.

Dacă părinții vor să aibă un copil, care va reuși mai târziu într-un domeniu particular, trebuie ca ei să se gândească să depună în el, încă de la concepție, elemente adecvate, deoarece niciun profesor, niciun educator nu poate să dezvolte la un copil calități pe care nu le posedă cel puțin în germene. Deci, nu acuzați un Maestru că este incapabil să vă facă divin, dacă voi nu aveți în interior elemente divine. Dar dacă voi le aveți, el este capabil – ca nimeni altcineva – să le facă să rodească. În același mod, alchimiștii spun că nu se poate fabrica aur decât dacă au cel puțin ca punct de plecare o particulă de aur.

Este, deci, adevărat că un Maestru poate să facă multe lucruri, dar doar pentru cel care posedă, deja, aspirații divine, care are un ideal înalt, altfel nu poate nimic. De aceea un Maestru nu încearcă să oblige pe nimeni să ia o direcție sau alta, el știe că este inutil. Dacă cineva este închis, obtuz, Maestrul îl va lăsa în pace. Și este încă una din diferențele care există între adevărații și falșii Maeștri. Un fals Maestru va utiliza toate mijloacele de care dispune pentru a vă obliga să luați direcția pe care o dorește. Pe când un adevărat Maestru, care știe că nu are dreptul să violenteze făpturile, vă va vorbi, vă va da explicații, se va ruga pentru voi și asta este tot. Dacă voi

vreți să alegeți Infernul, el vă va explica ceea ce vă așteaptă, dar nu vă va împiedica. Cel care vrea să se distrugă are tot dreptul, nimeni nu-l poate împiedica, nici chiar Domnul. Dovada? El îi lasă pe oameni să-și facă toate nebuniile și să-și spargă capul. Ce vreți, El le respectă libertatea.

Veți spune: „Dar dumneavoastră, dumneavoastră nu ne lăsați liberi, tot timpul, în conferințele dumneavoastră, insistați, ne hărțuiți”. Ah, da, asta este adevărat, dar există, totuși, o nuanță pe care voi trebuie s-o admiteți: vă vorbesc, vă explic, dar nu vă forțez, nu vă violentez. Caut să vă influențez, este adevărat, dar ce face Soarele? Nu caută și el să vă influențeze? El încălzește, el strălucește: nu este aceasta o influență? Dacă voi nu vreți să fiți influențați, trebuie să vă ascundeți. Iar stelele, munții, lacurile, râurile, plantele, animalele, oamenii, toți au puterea de a vă influența, dar voi, voi aveți libertatea de a vă îndepărta, sau de a rămâne sub această influență. O fată drăguță: oare nu prin simpla ei prezență îi influențează pe toți băieții? Ba da, dar nu i se poate reproșa; este în firea lucrurilor. Cei care nu vor să fie influențați nu au decât să nu meargă să danseze cu ea!

Atunci și eu vă influențez, de ce aș face excepție? Dar eu nu vă forțez. Dacă voi ați venit pentru a mă asculta, asta înseamnă că acceptați să fiți influențați. Nu eu sunt cel care am venit să vă caut, voi ați venit în mod liber. A fi liber înseamnă a putea să alegeți să vă plasați sau nu sub o anumită influență. Din moment ce voi acceptați să vă plasați sub influența vocii mele, a privirii mele, a gesturilor mele, a gândirii mele, nu puteți să-mi reproșați nimic; dacă nu vreți să fiți supuși influenței mele, nu veniți. Eu nu pot să suprim totul în mine sub pretextul de a vă lăsa libertatea. Singurul lucru pe care nu am dreptul să-l fac este de a vă influența în direcția răului, adică de a vă împinge spre disperare, îndoială, revoltă, ură. Dar de a vă lumina, de a vă calma, de a vă duce spre Dumnezeu, da, am dreptul și este ceea ce am încercat totdeauna să fac. Voi trebuie chiar să doriți ca eu să continui, cât mai mult

timp posibil, deoarece voi sunteți cei care beneficiați. Acum, dacă voi nu vreți, este treaba voastră

Câte persoane n-am avertizat despre ceea ce li se va întâmpla dacă vor continua pe drumul pe care s-au angajat! Nu le-am lăsat să se rătăcească fără a le lumina, dar ele nu mă credeau, știau mai bine decât mine ceea ce trebuiau să facă. Și bineînțeles, acuma când li s-au întâmplat nenorocirile pe care le-am prevăzut – și era așa de ușor de prevăzut – eu sunt cel care trebuie să repar totul și, dacă nu o fac, tot eu sunt de vină. Deci, să raționăm un pic: eu nu sunt, deci, aici pentru a instrui oamenii, pentru a-i conduce pe calea cea bună, ci pentru ca ei să-și poată face liniștiți toate prostiile, toate nebuniile... Iată rolul meu să aranjez și să repar tot ceea ce alții au demolat. Și admitând că eu o fac, credeți voi că este într-adevăr o soluție? Nu, va fi mai rău. Atâta timp cât oamenii nu au suferit, atâta timp cât ei nu au înțeles nimic, va fi mai rău. Trebuie deci, lăsați un pic să sufere, pentru ca să-și dea seama că trebuie să se cumintească și să-și dezvolte discernământul. Dacă le aplanăți totdeauna dificultățile, nu vor avea niciodată o vedere exactă a stării și a situației lor, nu vor aprecia niciodată valoarea lucrurilor, vor rămâne pentru totdeauna inconștienți și ingrați.

Este ceea ce mulți părinți nu au înțeles-o. Sub pretextul că își iubesc copiii, nu-i lasă niciodată să sufere și să se ardă puțin pentru a primi o lecție. La cel mai mic incident ei sunt acolo pentru a rezolva totul. Ei bine, nu, nu aceasta este iubirea și nu așa acționează Domnul și Natura. Trebuie să-i ajutați pe oameni, dar dându-le explicații, luminându-i, iar după aceea, când încep să fie conștienți de situație și să sufere, se poate încerca să li se îndepărteze greutatea. Da, deoarece abia în acest moment vor aprecia ajutorul care li se aduce și vor deveni prudenți, rezonabili, vor lua hotărâri bune. Dacă nu acționați astfel, nu numai că nu faceți bine la nimeni, dar încurajați nebuniile, crimele și toate ilegalitățile.

Aici, vi se dă esențialul; ce așteptați voi pentru a

lucra cu aceste elemente? Sunt Mari Adevăruri pe care nu trebuie să le tratați cu ușurință, ci să le acceptați cu seriozitate în viața voastră, deoarece, poate, nu veți avea după aceea pe nimeni să vă ajute. Trebuie să știți că nu aveți dreptul să faceți lucrurile numai după capul vostru; trebuie totdeauna să vă întrebați: „Oare ceea ce doresc să fac este dorința Cerului sau doar propria mea voință?” Dar discernământul lipsește și, chiar atunci când știți ceea ce trebuie să faceți, faceți tocmai contrariul.

Cineva vine să mă vadă și mă întreabă: „Maestre, spuneți-mi cum să acționez pentru a ieși din dificultățile mele, și o voi face”. Bine, eu sunt de acord, îi spun, el promite că o va face, dar, două minute după aceea, a uitat toate sfaturile mele și continuă exact ca mai înainte. De ce? Pentru că există în om alte tendințe, alte Entități care-l sfătuiesc și ele, pentru a-l antrena spre ruina sa, și el ascultă aceste Entități. Ce trebuie să facă atunci pentru a nu se lăsa antrenat? Trebuie să se cramponeze și să nu asculte pe nimeni. Din moment ce nu voia să-l asculte pe maestrul său, să-l asculte! Ei nu, el face invers. Iar dacă Maestrul îi pune după aceea întrebarea: „De ce nu ați făcut ceea ce ați promis?” În acest moment el plânge, este nefericit, regretă. El este conștient; dar de ce a ajuns aici? Pentru că a deschis porțile Spiritelor răufăcătoare.

Când ați făcut totul pentru a pierde controlul asupra voastrăabandonându-vă Entităților inferioare, care au interesul să-i piardă pe oameni, nu mai puteți acuza pe nimeni, decât pe voi înșivă și să vă spuneți: „Ah! Nu am lucrat cum trebuie, nu am studiat bine”, și să preluați conducerea pentru a restabili lucrurile. Evident, este nevoie de timp; când de ani de zile v-ați deformat creierul prin tot felul de gânduri și activități dezordonate, cum vreți să-l redresați în câteva minute? Trebuie, din nou, să lucrați corect timp de ani de zile înainte de a obține rezultate bune.

Oamenii nu cunosc Legile: ei și-au petrecut viața făcând prostii și, atunci când decid să ia o altă orientare, își imaginează că cineva poate să repare în cinci minute

toate pagubele pe care aceste prostii le-au produs în ei. Își pot imagina tot ceea ce vor, dar, din nefericire, este imposibil. Așa cum a trebuit mult timp pentru a se distruge, trebuie și mult timp pentru a se restabili. Dar oamenii sunt, într-adevăr, de o mare naivitate! Ei cred că este posibil să redreseze, dintr-o singură lovitură, ceea ce au deformat timp de ani de zile. Iar dacă un Maestru nu este capabil să transforme într-o zi un dezământat sau un criminal într-un Sfânt, ah, atunci, înseamnă că nu este un Maestru! Ia priviți ce raționament!

De ani de zile v-am dat numeroase metode de purificare și de protecție cu Lumină, culori, astfel ca voi să ajungeți să formați în jurul vostru o barieră de netrecut pentru Spiritele Răului. Prin vibrațiile sale intense, Lumina îndepărtează și dezagregă aceste Spirite. De aceea voi trebuie, într-adevăr, să lucrați cu Lumina și, prin meditație, rugăciune, să faceți să intre această Lumină în voi. În realitate, când eu spun Lumină, este vorba de Entități benefice, și, odată aceste Entități instalate în voi, le împiedică pe celelalte, malefice, să penetreze.

Asta nu vrea să spună că, atunci când veți avea o aură puternică, o fortăreață de Lumină, nu veți fi niciodată deranjați sau asaltați. Din nefericire, atâta timp cât sunteți pe Pământ nu sunteți niciodată, într-adevăr, la adăpost de asalturi și de bătălii. Dar, totuși, dacă sunteți bine baricadat cu Lumină, este altceva. Chiar și Inițiații sunt obligați să se protejeze. Da, chiar cei mai tari, cei mai puternici dintre ei, trebuie, fără încetare, să se gândească, să pună între ei și Spiritele Răului care vin să-i asalteze, bariere de Lumină, cercuri de flăcări. Și, iată, că oamenii slabi, ignoranți, își imaginează că nu au nevoie de nicio protecție! Vine momentul să înțelegeți importanța, gravitatea a tot ceea ce vă explic; altfel veți fi la îndemâna tuturor curenților nocivi.

Unii vor spune: „Dar pentru a ne proteja putem folosi talismane”. Mulțimea crede mult în puterea talismanelor; și eu la fel, cred, chiar mai mult decât alții, doar că credința mea este cu totul diferită. Eu cred în puterea unui

talisman dacă lucrați psihic și fizic în armonie cu ceea ce el reprezintă, cu ceea ce el conține ca puteri și virtuți, deoarece atunci îl întăriți, îl hrăniți. Dacă acest talisman este impregnat de puritate, pentru ca el să continue să fie eficace, voi trebuie să trăiți o viață pură; dacă el este impregnat de forță, voi trebuie să vă exersați pentru ca forța să fie alimentată etc. Dar dacă voi contați pe el fără a face nimic care să fie în acord cu proprietățile sale, după câțva timp el nu mai acționează și chiar moare. Un talisman nu este, într-adevăr puternic decât dacă îl susțineți prin propria voastră viață.

III

Medicina i-a obișnuit foarte prost pe oameni. Fie că este vorba de dureri de cap, crize de ficat sau crampe de stomac; ei vor putea să meargă întotdeauna să caute într-o farmacie un remediu pentru a le calma durerea. Există chiar și pilule pentru a vă regăsi veselia când sunteți trist! Din nefericire în Viața spirituală nu există pilule. Clarviziunea, puterile magice, virtuțile care par să facă din voi un Inițiat, voi înșivă sunteți cei care trebuie să le dezvoltați. Chiar dacă vă serviți de cărți, ele, la fel, vă dau exerciții de făcut. Oh! evident, dacă voi țineți neapărat, veți sfârși prin a găsi un șarlatan care vă va promite Cerul și Pământul. Dar el va începe prin a vă lua toți banii și apoi „la revedere, la revedere!”, nu veți mai vedea pe nimeni. Dar atunci încercați să nu vă mai plânge pentru că voi sunteți cei care ați vrut-o: când căutați prin toate mijloacele să vă faceți escrocați, reușiți.

Un veritabil Maestru vă prezintă toate metodele, dar voi sunteți cei care trebuie să lucrați pentru a obține ceea ce doriți. El nu o va face în locul vostru, aceasta nu v-ar servi, de altfel, la nimic. Pentru a se menține, o achiziție spirituală, un dar psihic trebuie să vină din interior, din eforturile voastre, din activitatea voastră. Deci, un Maestru poate să vă deschidă uși, dar voi sunteți cei care trebuie să intrați, el nu vă va împinge cu forța; iar dacă el vede că avansați vă va deschide noi uși. De fiecare dată când Maestrul vede că faceți progrese, vă prezintă un grad

mai avansat și voi sunteți cei care trebuie să depășiți acest nou grad. Dar, ca și copiii care vor totdeauna să fie ținuti în brațe, majoritatea oamenilor nu fac nimic pentru a se depăși: le este frică! Le este frică de această perfecțiune pe care o doresc, totuși, dar pe care nu o realizează niciodată, pentru că, în interior, rămân încă prea multe lucruri care nu sunt clare pentru ei.

Încetați, deci, să mai așteptați ca cineva, dintr-odată, punând mâna asupra voastră, sau pronunțând câteva formule magice, să vă dea iluminarea. Nimeni, nici chiar Maestrul vostru care stă aproape de voi, nu o va face. Nu așteptați miracole. Cele mai mari miracole sunt deja aici, în jurul vostru, la fiecare minut din zi. Cereți mereu evenimente senzaționale, dar chiar dacă aceste evenimente se produc, cei care asistă uită foarte repede. Au existat în trecut Inițiați care făceau minuni. Bineînțeles, câțva timp oamenii erau impresionați, dar aceasta nu-i împiedica să continue să se amuze și să comită crime.

Și priviți-L pe Iisus: el făcea miracole în fața unei mulțimi care se minuna... și după ce l-au primit triumfal în Ierusalim strigând: „Osana, Fiul lui David!”, puțin timp după aceea, aceeași mulțime striga: „Crucificați-L!” Deci, deseori, a face miracole nu servește decât la amuzamentul publicului. Miracol pentru mine este Soarele care răsare, o floare care se deschide, un copil care surâde, o insectă care-și croiește drum prin iarbă. Miracolele sunt stelele, este omul însuși, modul în care este construit... Iar cel mai mare miracol, este transformarea inimii umane. De ce? Pentru că este lucrul cel mai dificil.

Pentru a se transforma, fiecare trebuie să fac eforturi, deoarece transformarea nu poate să vină în mod mecanic, din exterior. Hindușii spun: „Când discipolul este pregătit, Maestrul apare”. Această frază este foarte profundă, Ea arată că întotdeauna discipolul este cel care trebuie să facă efortul pentru, a atrage ajutorul. Odată ce eforturile sunt făcute ajutorul va veni, este sigur. Există o Lege universală a iubirii și a întraajutorării, dar ea nu se poate declanșa decât dacă voi înșivă faceți eforturile.

Nu mai contați pe miracolele pe care, după părerea voastră, Maestrul vostru trebuie să le facă pentru voi și astfel veți avansa rapid, deoarece în acest moment Maestrul vostru poate să vă ajute mult mai bine. Pare misterios, dar, de fapt, când sunteți aici totdeauna vă fixați asupra cuiva, așteptând totul de la el, și îl paralizați. El nu poate să facă nimic pentru voi și voi rămâneți sterili. Deci munciți, pregătiți-vă; în momentul în care veți fi pregătiți veți primi ajutor. Este exact ca în lucrarea alchimică: atunci când materia îndelung și răbdător elaborată de alchimist este pregătită, Spiritul universal coboară pentru a o însufleți, iar apoi, cu o foarte mică cantitate din această materie, alchimistul poate să transforme toate metalele în aur.

Creștinii sunt, aici, mândri de Iisus: „Domnul nostru Iisus... Nimeni nu este mai mare decât el!” Da, dar Iisus este Iisus... Iar ei, ce sunt ei? Niște slabi și leneși care nu fac nimic pentru a deveni ca Iisus... Nu este suficient să vă bucurați că Iisus a fost o divinitate. Măreția lui Iisus nu-i autorizează pe creștini să rămână niște sărmani indivizi; și ei, la fel, trebuie să încerce să-L imite.

Și ceea ce spun aici nu este adevărat doar pentru creștini: toți, musulmani, budiști, evrei sunt mândri pentru că au în spatele lor pe Mahomed, Buddha, Moise și toate Cărțile sacre. Faptul că ei înșiși sunt slabi; întunecați, răi, aceasta nu are nicio importanță; ei aparțin unei Religii formidabile, și se laudă ca ea. Priviți doar cum creștinii îl celebrează pe Iisus, nașterea lui Iisus: ce eveniment extraordinar, trebuie sărbătorit! Și cum? Făcând chefuri, îmbătându-se... Iisus este în mod sigur fericit și mândru să vadă că i se celebrează nașterea printr-o conduită total opusă învățaturii Sale.

Vine epoca în care omul trebuie să înceteze să mai conteze pe grandoearea Religiei lui și a fondatorilor săi și să se preocupe de ceea ce este el însuși. Bineînțeles, să se sprijine pe Inițiați, pe Cărțile sacre, este normal, este chiar de dorit; dar a face paradă cu Religia sa și a rămâne el însuși ființa cea mai mediocră, nu, aceasta nu trebuie să

mai existe.

Văd că mulți printre voi își spun: „Ah! Maestrul nostru, el este formidabil, el face asta, el face aia”, dar ei nu vor face nimic pentru a se ameliora. Atunci, eu nu sunt atât de fericit ca să se gargarisească așa cu numele meu, fără a face eforturi pentru a imita modul meu de a acționa, sau de a încerca să vadă lucrurile ca mine. Pentru frați și surori, ceea ce fac eu este treaba mea, dar ei continuă în mod liniștit să facă ce le place. Ei pun fotografia mea peste tot, vor merge să se bată, dacă trebuie, pentru a susține că ei au cel mai bun Maestru, cel mai mare, extraordinar, dar a-l imita în atitudinea sa, în filosofia sa, nu. Un Maestru este făcut pentru a fi glorificat, asta este tot, dar nu poate fi imitat. Dumnezeuule, ce mentalitate! Și voi nu puteți să spuneți că ceea ce eu vă povestesc aici este fals. Deci, și voi, încetați să mă mai slăviți și decideți-vă să luați câte ceva din Ideile mele și să le aplicați; va fi mult mai bine.

A venit acum timpul să nu vă mai conduc ca pe niște copii. La ce servește oare să aveți un Maestru dacă voi continuați să trăiți oricum? Maestrul este ireproșabil – și el trebuie să fie ireproșabil – iar aceasta vă ajunge. De altfel eu știu bine că dacă mi-aș permite cea mai mică încălcare, voi ați fi indignați și m-ați părăsi spunând că v-am decepționat pentru că nu mai corespund imaginii pe care voi v-o faceți despre un Inițiat, despre un Maestru. Eu, eu trebuie să fiu ireproșabil, pe când voi, voi puteți să vă permiteți totul! Voi plasați Inițiații într-o lume aparte; este foarte onorant pentru ei, ei sunt foarte flatați, dar ar fi preferabil ca și voi să intrați în aceeași lume ca și ei, deoarece vă veți simți obligați să vă ameliorați modul vostru de trai. Voi gândiți că Inițiații sunt foarte puri, foarte nobili și că ei trebuie să existe, dar ceea ce faceți voi, ce importanță are? Ei bine, tocmai asta este foarte important.

De acum înainte trebuie să învățați să cereți de la voi înșivă ceea ce voi cereți de la Inițiați. Voi doriți ca ei să fie cinstiți, ca ei să nu vă rătăcească, ca ei să vă ajute? Ei bine, cereți aceleași lucruri de la voi înșivă, în relația

voastră cu de alții.

Dacă voi luați în serios toate Adevărurile pe care vi le-am prezentat timp de ani de zile, dacă în fiecare zi vă opriți asupra fiecăruia din aceste Adevăruri ca asupra unei Ființe care vă vine din Cer, o lume nouă se va descoperi în fața voastră. Nu uitați că Entitățile de sus observă cum considerați Adevărurile pe care vi le aduce un Maestru. Un Maestru este ca un trimis, un ambasador care reprezintă o întreagă țară – Cerul –, și având pentru el considerație, voi arătați că respectați și țara care l-a trimis. Cerul mă inspiră să vă spun ceea ce este necesar pentru evoluția voastră și, dacă voi nu luați cuvintele mele în serios, cum ați putea să-l convingeți de respectul vostru și iubirea voastră? Nu veți putea și, văzând neglijența voastră, cerul vă va retrace ajutorul.

Pentru a atrage bunăvoința Cerului trebuie să începeți cu începutul: trebuie să luați în serios trimișii săi. Voi nu știți câte Spirite s-au angajat să vă ajute prin mine. Da, mii de Entități au venit pentru a vă ajuta să evoluati și, dacă voi considerați toate acestea cu ușurință, cu atât mai rău pentru voi; eu continui să-mi fac lucrarea mea, chiar dacă voi nu o înțelegeți. O voi face în pofida voastră și voi fi cel care voi beneficia de ea. Aș vrea ca și voi să puteți beneficia, dar să o știți: nu va fi posibil decât dacă veți începe să înțelegeți câte Entități și Forțe sunt angajate în această lucrare a marii Fraternități Albe Universale și dacă decideți să vă schimbați viața pentru a participa serios la această lucrare.

VIII - DISCIPOLUL ÎN FAȚA MAESTRULUI

I

Polarizarea este o metodă psihologică pe care trebuie să știți să o utilizați. Când două persoane sunt polarizate în mod identic, aceasta nu dă rezultate bune. Imaginați-vă un cuplu: soțul, furios, strigă și gesticulează. Dacă și soția face la fel, ei se vor omorî unul pe celălalt. Trebuie, din contră, ca ea să aibă inteligența de a se polariza negativ, ca ea să accepte fără a spune nimic, ca ea să suradă: „Da, dragă, foarte bine dragă...” și atunci el se calmează,

înțelege chiar că a mers prea departe și își cere scuze.

Această Lege a polarizării privește numeroase domenii. Dacă un discipol merge lângă Maestrul său și, în loc să-l asculte, începe să discute, să-i țină piept, el nu poate să facă niciun fel de progres. Văzând aceasta, Maestrul nu insistă. Cum vreți voi să puneți apă într-o sticlă deja plină? Lichidul se va risipi în praf și va fi pierdut. Un discipol inteligent știe să se polarizeze: lângă Maestrul său devine receptiv, ascultă, primește Adevărurile pe care i le dă și pleacă îmbogățit.

Bineînțeles, un discipol nu trebuie să meargă lângă Maestrul său pentru singurul scop de a lua cunoștințe. Și el trebuie să-i aducă ceva Maestrului său. Veți spune: „Dar ce poate să dea un discipol Maestrului său?” Veți vedea.

Peste tot, în toate țările, este un obicei de a aduce un cadou persoanelor cărora le faceți o vizită. Este o foarte veche tradiție bazată pe o Lege după care nu trebuie să vă prezentați niciodată la cineva cu mâinile goale. Trebuie să mergeți întotdeauna în fața altora cu dorința de a le aduce ceva, și chiar eu v-am spus foarte des cât este de important de-a nu saluta pe cineva dimineata cu un vas gol, deoarece îi aduceți vid pentru toată ziua. Să nu vă gândiți că aici este vorba de o superstiție, de care oamenii foarte evoluți din secolul al XX-lea trebuie să se debaraseze. Nu este o superstiție, este o Lege a Lumii spirituale care a fost deseori verificată.

Deci, atunci când veți merge să faceți o vizită cuiva, încercați să nu vă prezentați niciodată în fața lui cu un vas gol, ci încercați să vă încărcăți prin gândire cu tot ceea ce există mai bun: flori, fructe, aur, Lumină, binecuvântări. Trebuie, totdeauna, să vă obișnuiți să dați și să dați ceea ce există mai bun pentru celelalte ființe. Evident, nu este o filosofie foarte răspândită printre oameni; majoritatea sunt mai ales instruiți să ia; peste tot unde merg, ei nu se gândesc decât să ia, iar lucrurile și ființele nu-i interesează decât în măsura în care ei pot să se servească de ele. Chiar atunci când ei vin într-o Școală inițiativă, lângă un Maestru, dorința lor este de a lua. Iar după câțva timp,

cum nu există prea multe lucruri de luat - făcând excepție Adevărurile care nu-i interesează așa de mult - ei se plictisesc și pleacă.

Iar acum vă voi da o metodă: gândiți-vă că există în voi un pământ minunat de cultivat, că sunteți ca o grădină în care cultivați tot felul de flori și de fructe și că venind aici, aduceți pentru alții produsele acestei grădini. Nu puteți încă să vă imaginați senzațiile pe care le veți simți. Din cauza acestei dorințe, de a face ceva pentru ceilalți, porți se vor deschide în fața voastră, totul vă va părea nou și veți face fără încetare noi descoperiri. Atunci când vreți să dați, să aduceți ceva altora, viața țâșnește în voi.

De aceea când discipolul vine lângă Maestrul său, el trebuie să aibă dorința de a aduce cadourile sufletului și Spiritului său. Nu este suficient ca el să vină cu intenția de a primi învățământul Maestrului său, înțelepciunea sa, Lumina sa; și el, în sine însuși, trebuie să aducă ceva în schimb, altfel nu va vedea nimic, nu va înțelege nimic și va pleca slab și mediocru, așa cum a venit. În Orient, când un Discipol merge lângă Maestrul său, el nu se prezintă niciodată cu mâinile goale; el aduce măcar un fruct sau o floare. Maestrul nu are în mod sigur, nevoie, dar este o tradiție care învață pe discipol să nu aștepte totul de la Maestrul său. Ceea ce trebuie ca discipolul să aducă Maestrului său nu este atât un fruct sau o floare, ci o stare de conștiință elevată, deoarece doar în acest moment el va putea să beneficieze de bogățiile învățământului său.

II

Mulți vin aici păstrând o stare de spirit personală și chiar anarhică. Și iată că eu am un limbaj cu care voi trebuie să vă conformați. Am un diapazon care îmi dă nota „la” și dacă vreți să cântăm împreună o bucată muzicală trebuie să luați tonul după diapazonul meu, iar nu eu pe al vostru, deoarece voi sunteți toți acordați în mod diferit și dacă eu iau tonul după unul dintre voi, apoi după un altul, nu vom termina niciodată. Dacă trebuie să mă conformez gusturilor, dorințelor, proiectelor, programelor, dorințelor, capriciilor fiecăruia, ar trebui secole până ce armonia să se

instaleze. Când voi fi reușit să mă armonizez cu unul, care posedă lungimea sa de undă personală, nu voi mai fi în armonie cu ceilalți. Iar dacă eu vibrez doar în armonie cu unul, apoi doar cu altul, oare veți avea toți răbdare să așteptați sfârșitul? Prea multe lungimi de undă diferite; este ca și cum o sută de stații de radio s-ar apuca să vorbească de-o dată: ce cacofonie!

Atunci, eu văd o soluție foarte simplă: să luați toți aceeași lungime de undă, iar totul se va aranja. voi înșivă veți vedea rezultatele: plecând de aici, veți simți că totul în voi vibrează altfel, că nu mai aveți nici îngrijorări, nici neliniști. Asta înseamnă că v-ați decis să vă acordați toți la o singură lungime de undă: a mea. Oare aceasta vrea să spună că vreau să vă acaparez, să vă hipnotizez, să vă aservesc? Nu. Când voi sunteți între voi, vibrați toți lungimile de undă pe care le vreți, sunteți liberi; strigați, cântați, urlați atât cât vreți; nimeni nu are dreptul să vă împiedice. Dar din moment ce ați ales să veniți aici, ei bine, în interesul armoniei colective, acordați-vă cu mine: este cea mai bună atitudine, cea mai eficace... cea mai economică. Atât timp cât sunteți aici, trebuie să vorbiți limba țării.

Dacă decideți să vă puneți în armonie cu mine, voi veți fi cei care veți beneficia. Eu nu vă spun aceasta pentru a vă vrăji sau pentru a vă domina, ci pentru că este în interesul vostru: dacă sunteți toți acordați la vibrațiile mele, la Ideile mele, la gândurile mele, veți profita mult mai bine de sejurul vostru aici. Pentru că voi o știți: singura mea grijă este de a vă fi util, nu am altă preocupare. Când vin aici mă ocup fără încetare de voi. Chiar când nu vă zic nimic, în forul meu interior eu vă vorbesc, vă explic ceea ce aveți nevoie. Am întotdeauna dorința de a vă vedea fericiți, în pace, pentru că pentru mine fericirea este de a-i vedea pe oameni fericiți. Eu sunt trist când nu ajung să vă mulțumesc, asta o știți, dar atunci când vă văd fericiți, radianți, eu mă întorc satisfăcut la mine și îi mulțumesc Creatorului.

Dacă nu vă este frică să vă puneți voi înșivă în acord

cu mine, veți beneficia, pentru că v-o spun: singura mea dorință este de a vă fi util. Atunci când noi suntem împreună, chiar fără să ne spunem nimic, dacă sunteți brânșați, acordați cu mine, aveți mult mai multe posibilități de a capta gândurile mele, de a primi câteva din particulele pe care le trimit în spațiu... și voi sunteți cei care veți câștiga. Cei care au verificat aceasta, de ani de zile sunt convinși; nu este cazul nici măcar să vorbească, ei știu că această atitudine, acest acord, această armonie au rezultate benefice asupra lor.

Când veți fi pe aceeași lungime de undă ca mine, când veți avea aceleași gânduri, aceleași sentimente, aceleași preocupări ca și mine, se vor produce poate descoperiri în voi, veți capta vibrații noi și, cum eu nu sunt decât un conducător, nu vreau să fiu altceva decât un conducător pentru ca Lumea divină să poată să vă ajute prin mine: grijile voastre, supărările voastre, chinurile voastre vor dispărea. Iată ceea ce eu doresc din toată inima.

Într-o orchestră sau într-un cor toți trebuie să respecte partitura, la fel ca și ritmul sau nuanțele indicate de dirijor. Niciun cântăreț, niciun muzician nu are dreptul să facă ceea ce-i place: altfel ar fi o cacofonie îngrozitoare. Ei bine, o orchestră, un cor este un simbol al acordului, al armoniei care trebuie să domnească între ființe, o armonie care nu se vede, din nefericire, aproape nicăieri. Toți au învățat să nu facă decât după capul lor, nimeni nu se gândește să se acordeze, să se armonizeze cu ceilalți. Iar această stare de dizarmonie este atât de curentă, atât de răspândită în lume, încât și atunci când intrați într-o școală inițiativă voi continuați să cultivați această atitudine anarhică. Fiecare vrea să nu facă decât după capul său, iar instructorul, sărmanul, este aici singur pentru a privi această dezordine.

Trebuie să înțelegeți, de acum înainte, că un instructor este ca un șef de orchestră: el este aici pentru a face să domnească armonia; de aceea fiecare trebuie să se sincronizeze cu el. El reprezintă diapazonul și atunci când

toți se vor fi acordat, ei vor fi ca niște harpe abia atinse de vânt, care vor face să se audă o muzică minunată. Trebuie un diapazon, iar acesta este rolul unui instructor; discipolul trebuie să înțeleagă: rațiunea de a fi a unui instructor este de a introduce și de a menține armonia. Atâta timp cât fiecare în colțul său nu face decât ceea ce-i convine, nimeni nu va progresa.

Dar să mă înțelegeți bine: dacă discipolul trebuie să se acordeze cu Maestrul său, este pentru că Maestrul, el însuși, este capabil de a-l acorda cu Viața universală, cu Viața divină. Da, altfel care ar fi după voi preocupările unui Maestru?... În fiecare zi, de mai multe ori, el încearcă să se pună în armonie cu Cerul, să vibreze la unison cu el, iar această armonie poate s-o comunice după aceea discipolilor săi.

Eu sunt, deci, pentru voi ca un diapazon, iar dacă voi vreți să vibrați în armonie cu Lumea cerească, încercați să vă acordați cu filosofia pe care eu v-o aduc, altfel, chiar rămânând toată viața voastră într-o școală inițiativă, nu veți avansa. Voi ați venit aici de bunăvoie, nu v-am luat de gât pentru a vă face să veniți; dar voi, dacă nu aveți nicio dorință de a vă acorda cu mine, sejurul vostru aici va fi inutil, vă veți ocupa mai bine timpul vostru mergând să vă amuzați în altă parte... Da, vedeți voi, chiar rațiunea pentru care veniți la Fraternitate nu este clară pentru voi. Învățați să vibrați după aceeași lungime de undă ca și mine și veți vedea toată viața voastră transformată, pentru că eu m-am acordat cu alte Ființe, care mă depășesc. Dacă mă acordez fără încetare cu ele este pentru a nu comite erori, a nu face nimic rău pentru voi, pentru că eu știu că sunt responsabil.

Eu simt că anumiți frați și surori vin aici păstrând un sentiment de teamă, de neîncredere.

Ei nu-și dau seama, dar, în străfundurile lor, le este frică să-și piardă libertatea, independența, le este teamă că vor slăbi; spun că nu se știe niciodată, că un Maestru îi poate hipnotiza, îi poate vrăji pentru ca să se servească după aceea de ei după cum îi va place. Nu, în realitate voi

nu știți cum un adevărat Maestru are conștiința responsabilității sale. El știe că va trebui să răspundă de toate activitățile sale în fața Cerului. Atunci, nu voi ci înșuși Cerul este cel care contează cel mai mult pentru el... Vă voi spune mai mult chiar, că voi sunteți pentru mine ca un „șantier” unde lucrez. Scuzați-mă că vă spun acestea, dar este adevărat. Mă ocup de voi, vă instruiesc, vă ghidez pentru că Cerul mi-a dat această sarcină, dar nu la voi mă gândesc făcând lucrarea mea, ci la Entitățile Lumii divine pe care eu trebuie să le satisfac.

Deci, bucurați-vă, pentru că dacă ar fi contrariul, dacă ați fi doar voi, cei care ați conta pentru mine și nu doar Entitățile cerești, aș fi făcut cu voi multe gafe. Dar cum în capul meu nu a existat niciodată acest gând, că există Entități superioare față de care va trebui într-o zi să dau socoteală, voi sunteți cei care beneficiați. Dacă aș fi uitat aceste Ființe, pentru a nu mă gândi decât la voi, aș fi făcut, fără să vreau, mari erori, pentru că este fatal; dacă se rupe legătura cu ele, nu se poate face decât ceva greșit. Nu trebuie să contați doar pe inteligența umană, doar pe bunătatea umană: când ele nu sunt inspirate de Inteligența și Bunătatea divină, nu pot decât să vă ducă spre prăpăstii.

Deci, în toc să fiți jigniți dacă vă spun că nu contați așa de mult pentru mine, bucurați-vă! Important, pentru voi, nu este să știți dacă reprezentați ceva sau nu, ci să simțiți dacă deveniți mai bogați mai puternici, mai înțelepți, mai buni și mai fericiți. Dacă este cazul, nu vă ocupați de rest! Să știți doar că, în măsura în care voi faceți parte din lucrare mea, în măsura în care am responsabilitatea de a vă instrui în adevărata Știință, de a vă aduce pe adevăratul drum, dându-vă ceea ce eu însumi am primit, voi contați mult pentru mine.

Eu doresc ca voi să veniți de acum înainte cu mai multă încredere spre mine. Nu vreau nici să vă domin, nici să vă lezez; nu pentru că, o repet, aveți atâta importanță în ochii mei, ci pentru că știu că am de dat socoteală unor Ființe pe care este imposibil să le înșeli. Când sunteți într-o atitudine de receptivitate și de încredere, pot să revelez

mari Adevăruri sufletului vostru. Aceasta se face fără știrea voastră, dar, într-o zi, în momentul în care vă veți aștepta cel mai puțin, când veți merge pe stradă, sau când veți fi la voi acasă, dintr-odată aceste Adevăruri vor apare în conștiința voastră și veți fi orbiți.

IX - DIMENSIUNEA UNIVERSALĂ A UNUI MAESTRU

Nu trebuie să veniți la Fraternitate pentru mine, Ci pentru învățământ, deoarece învățământul este bogat, vast, infinit. Dacă veniți pentru mine, pentru că într-o zi eu v-am dat un surâs, când s-ar putea ca, din întâmplare, să nu o mai fac, nu veți mai veni. Nu este, deci, serios. Un Maestru este ocupat, supraîncărcat chiar, el nu are totdeauna timpul de a da priviri și surâsuri. Discipolii nu trebuie să aștepte aceasta de la el, altfel vor sfârși prin a pierde și Maestrul lor și învățământul. Ce poate să facă un Maestru cu un discipol care nu se atașează decât persoanei sale și deloc Ideilor sale? El simte că acest discipol nu se gândește decât să-l acapareze, să-l absoarbă și, știind cât este de periculos pentru el, face totul pentru a se îndepărta și a scăpa. Pe când, dacă vede că discipolul vine pentru învățământ, el îl susține, îl ajută și acest discipol inteligent a câștigat și învățământul și pe Maestrul său. Vedeți voi, este clar, dacă vreți să vă apropiați de mine, agățați-vă de învățământ.

Câte scrisori nu am primit în viața mea de la anumite femei - care aveau mari calități de altfel, eu nu o neg -, dar având o idee bizară în capul lor: doreau cu orice preț să se mărite cu mine.

Le-am spus că eram deja căsătorit, că Fraternitatea Albă Universală este soția mea, logodnica mea: nu era nimic de făcut! Le-am explicat cu blândețe (cu toate că uneori mi-a sărit muștarul), dar ele nu ajungeau să înțeleagă faptul că nu puteam. Și, sincer v-o spun, când văd anumiți frați și surori care se atașează doar de persoana mea, îmi este frică, pentru că eu știu toate complicațiile care mă așteaptă din această cauză și fac totul pentru a mă îndepărta. Cum să-i fac să înțeleagă

faptul că cer ceva imposibil și periculos?

Când știți să citiți și să descifrați Cartea Naturii vii înțelegeți că, dacă ordinea și armonia domnesc în Univers, este în mod simplu pentru că Soarele este acolo, în centru și că acolo rămâne. De aceea, un Inițiat, un Maestru care este responsabil de evoluția atâtor ființe umane trebuie să aibă din timp în timp o mică conversație cu Soarele: „Ascultă, dragă Soare, există atât de multe persoane care mă iubesc și care doresc să mă atragă la ele! Ce mă sfătuiești? Ce trebuie să fac?” Soarele îi va răspunde: „Privește-mă și fă ca mine. Planetele și ele mă iubesc foarte mult, se învârtesc toate în jurul meu, dar eu rămân în centru, nu mă deplasez pentru a merge spre una sau cealaltă. Și, totuși, ele îmi spun: „O, dragul meu Soare, dacă aș putea să mă adăpostesc lângă tine, dacă aș putea să te îmbrățișez!... Vino lângă mine...” Dar eu reflectez și gândesc: Și eu le iubesc, și chiar mai mult; iubirea tuturor acestor planete reunite nu se poate compara cu imensitatea iubirii mele, pentru că în iubirea mea nu există niciun fel de interes, ci doar Lumină, căldură și viață. Dar, iată, pentru binele lor eu sunt obligat să-mi păstrez locul, să nu fug după ele, altfel aceasta va fi un cataclism universal. Vezi tu, trebuie să rămân în centru pentru a menține armonia, viața și fericirea peste tot în Univers. Atunci, și tu la fel, fă ca mine: nimic nu te împiedică să iubești toate ființele umane, să le dai Lumină, să le inspiri, să le ridici și să le aduci spre regiunile cerești, dar tu nu trebuie să părăsești centrul”. „Da, dar mi se cere!” „Oh, la, la! va răspunde Soarele, dacă acum trebuie să te duci să mulțumești dorințele și capriciile oricui, totul se va prăbuși!...”

O Școală inițiativă este ca un sistem solar: se găsesc câteva planete și chiar comete, din nefericire, care se apropie, apoi se îndepărtează... Iar Maestrul care este în centru, ca Soarele, trebuie să rămână în centru: el dă căldura sa, forța sa, Lumina sa, binecuvântările sale, Ideile sale, dar el nu se deplasează, el rămâne în centru. Unii care ignorau că decizia lor putea să provoace o adevărată

catastrofă, au acceptat una din discipolele lor ca soție, iar ceilalți discipoli văzând că Maestrul lor se căsătorea, l-au părăsit. Maeștrii care acționează astfel nu sunt adevărați Sori; simbolic, sunt mai degrabă... ca Luna, deoarece, ca simbol, Luna este cea mai influențabilă, e mai instabilă, mai sentimentală și ea e atrasă de Pământ. Au existat deja, mai multe Luni în sistemul nostru solar; continentele sunt Luni care au căzut pe Pământ... Voi nu mă credeți, poate, dar este scris în Arhivele Științei inițiatice.

Tot Inițiații care au această parte lunară, adică o emotivitate și o sentimentalitate foarte dezvoltate, sunt atrași de oameni, își schimbă locul, părăsesc centrul. Dar adevărații Sori raționează, reflectează și rămân neschimbați. Asta nu vrea să spună că ei sunt reci, înghețați, egoiști, nu, ci faptul că își oferă iubirea, Lumina și forțele, dar își păstrează locul lor în centru. Și chiar în fața celor mai minunate fete, chiar în fața prințeselor, rămân immobili; ei spun: „Vă voi trimite razele mele, vă voi da afecțiunea mea, dar lăsați-mă să rămân acolo unde sunt”.

Agățați-vă doar de învățământul pe care vi-l aduc: veți fi fără încetare cu mine. Când văd un suflet care lucrează pentru Lumină, eu sunt atras de el ca fluturii de lumina unei lămpi. Dar numai cu această condiție: ca el să lucreze pentru Lumină. Altfel, nimic nu e de făcut; nici promisiunile, nici amenințările nu mă fac să cedez. Eu iubesc Lumina, frumusețea, puritatea: dacă voi munciți asupra acestor calități voi fi fără încetare cu voi, gândirea mea va fi cu voi pentru a vă susține, a vă ajuta, a vă proteja. Dar dacă văd că voi vreți să mă acaparați doar pentru voi, fără a lăsa nimic celorlalți, în fața acestei neînțelegeri, îmi este frică și fac totul pentru a vă scăpa. Nu pentru a mă acapara trebuie să veniți aici, ci pentru a vă instrui și lucra.

Atâta timp cât mă căutați doar în planul fizic, să știți că nu voi putea niciodată să vă satisfac, pentru că nu am timpul necesar de-a mă ocupa fizic de toți. Când vă întâlnesc, eu pot să vă dau o nucă, un fistic, o bomboană,

un surâs, asta este totul... Dar dacă voi urcați mai sus, în domeniul gândirii, al Spiritului, acolo eu pot să mă ocup de voi în același timp și fără oprire. În fiecare zi, în fiecare moment al zilei și al nopții, voi primiți ceva. Deoarece un Inițiat, care a învățat să lucreze cu gândirea, știe să creeze curenți de forță în domeniul subtil. De aceea el poate să fie peste tot în Univers și să penetreze prin chintesența sa plantele, oceanele, stelele... Veți spune: „Ce orgoliu, ce vanitate!” Gândiți ceea ce vreți, eu vă spun Adevărul.

Dacă mă căutați în planul fizic, nu vă voi servi la mare lucru, dar dacă puteți să mă căutați în alte regiuni, veți simți că eu nu încetez să mă ocup de voi. Cum? Asta este treaba mea; dar numai asta mă interesează: să mă ocup de voi și de mulți alții încă pe care voi nu-i cunoașteți. Dacă nu simțiți că primiți ceva, asta înseamnă că sunteți închiși, că n-ați știut să urcați în regiunile luminoase pentru a înțelege că eu nu caut decât să vă hrănesc cu elementele cele mai substanțiale. Eu vă spun, cu toată umilința și simplitatea: în alte regiuni eu nu încetez să mă ocup de voi. Și alții, la fel, Entități Luminoase, se ocupă de voi... Deoarece un Maestru, un adevărat Maestru, care este conștient de valoarea lucrării divine, este totdeauna legat de Cer. Și chiar atunci când trebuie să absenteze pentru a face alte activități, el rămâne întotdeauna în comunicare cu Fraternitatea sa. De aceea, în aceste momente de absență, există totdeauna alte Entități ale Lumii invizibile care vin să se manifeste pentru a-l reprezenta, a menține, a susține colectivitatea.

Discipolul nu pierde niciodată, ori ce-ar fi, dacă are încredere și își iubește Maestrul. El va fi totdeauna susținut, ajutat, luminat, însuflețit, dacă nu de Maestrul însuși, de cei cu care el este fără încetare legat și care sunt întotdeauna acolo. Mulți au verificat-o: când eram ocupat în altă parte, nu eram nici măcar la curent cu dificultățile lor, ei primeau ajutor. Ei credeau că acesta venea de la mine; dar nu nu-i ajutam eu, erau prietenii Lumii invizibile care s-au manifestat în locul meu. Ei nu sunt nici orgolioși și nici vanitoși, și aceasta nu-i

deranjează să ia imaginea mea pentru a se prezenta în fața voastră. Dar eu, eu sunt ultimul pus la curent.

Am primit, acum câțva timp, o scrisoare din partea unui fizician, cercetător la CNRS, care-mi spunea: „O Maestre, ce claritate, ce Lumină în cărțile voastre! Am cunoscut multe mișcări spiritualiste, am citit multe cărți esoterice, dar nu am găsit nicăieri problemele esențiale expuse cu o asemenea claritate. Aș vrea să vă întâlnesc, dar doar pe dumneavoastră, deoarece nu-mi place colectivitatea. Puteți să mă primiți?” Ei bine, ce credeți voi că trebuie să-i răspund? Este mai bine să nu vină, deoarece nu este bine pregătit! Eu nu vreau aici oameni care se interesează exclusiv de Ideile noastre, în scopul de a nu se servi, după aceea, decât în interesul lor egoist. Am nevoie de ființe care iubesc colectivitatea și care doresc să participe la o activitate colectivă pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ. De aceea, când unii îmi spun în față că lor nu le place colectivitatea și că nu vor să mă întâlnească decât pe mine, mă întreb totdeauna la ce vor utiliza ceea ce le voi spune, și nu țin să-i primesc. Eu sunt foarte onorat că vor să facă efortul de a mă întâlni, dar nu am nevoie de acești egoiști. Să se ducă unde vor ei, dar nu aici!

Și chiar voi merge încă mai departe. Să presupunem că decid să nu mai țin conferințe, să nu vă mai revelez nimic, ei bine, nu ar fi un motiv pentru a vă opri să veniți la Fraternitate. Deoarece nu veniți într-un învățământ spiritual pentru a câștiga doar cunoștințe, cum se face în școli sau în universități, unde, odată studiile terminate, studenții își părăsesc profesorii. Aici, voi veniți, bineînțeles, pentru a vă instrui, dar această instruire trebuie să vă servească să duceți o activitate. Iar această activitate este de a forma, toți împreună, o „baterie” de o putere extraordinară; da, sute de suflete și Spirite reunite care reproduc unde magice de o extraordinară putere pentru a lumina și ajuta oamenii scufundați în întuneric și suferințe... până în ziua în care noi vom putea, în fine, să aducem Împărăția lui Dumnezeu pe Pământ. Scopul vostru

nu trebuie să fie niciodată nici eu, nici Știința, ci activitatea spirituală pentru binele umanității. Și este o lucrare ce poate să dureze o veșnicie.

X - PREZENȚA MAGICĂ A UNUI MAESTRU

Când eram discipolul Maestrului Petăr Deunov eram foarte sărac, nu aveam mai nimic: doar un pat, o vioară și câteva cărți și îmi petreceam săptămâni întregi în munți să citesc, să meditez. Din timp în timp mergeam să muncesc puțin pentru a câștiga câțiva bani. Și dacă ați fi văzut pantofii și hainele pe care le purtam! Dar eram fericit pentru că mă simțeam bogat... fabulos de bogat, aveam impresia că în capul meu, în inima mea erau toate bogățiile Universului. A avea un Maestru, vă dați seama! Eu simțeam că datorită lui, voi realiza tot ceea ce doream mai mult.

Ei da, dacă vă povestesc în ce fericire și bucurie eram în epoca în care l-am întâlnit pe Maestrul meu, voi nu mă veți crede. Iar această stare durează și astăzi. Veți spune: „Dar dumneavoastră nu mai aveți nevoie de Maestru, sunteți deja un Maestru”. Chiar dacă sunt un Maestru, chiar dacă aș deveni cel mai mare dintre toți, aș avea întotdeauna același respect, aceeași stimă, aceeași iubire pentru toți Maeștrii. Da așa este.

Aici, în occident, niciodată oamenii nu-și dau seama ce poate să reprezinte un Maestru pentru orientarea destinului lor, de tot ceea ce prezența sa poate să producă în existența lor, de tot ceea ce poate să amelioreze, să orienteze, să rectifice, să armonizeze. A avea un Maestru nu le spune nimic, pentru că ei știu că împreună cu el nu vor mai fi atât de liniștiți pentru a mai face nebunii: Maestrul le va arăta pericolul drumului pe care se angajează și atunci, evident, se vor simți puțin frânați, ceea ce nu vor. De altfel nu trebuie să vă faceți prea multe iluzii. Chiar dacă ei întâlnesc un Maestru și-l acceptă, ei preferă tot felul de șmecherii și lucruri fără însemnătate. Maestrul nu este în viața lor decât o mică garnitură, o mică decorație. Și, mai ales, îl consideră ca un valet care trebuie să-i asculte: ei sunt adevărații Maeștrii, iar

Maestrul lor sărmanul, este aici pentru a le satisface capriciile. Dacă Maestrul îndrăznește să spună ceva ce nu-i place discipolului, veți vedea reacțiile discipolilor!

Doar orientalii mai știu, încă, să aprecieze valoarea unui Maestru. Ei au nevoie de un Maestru pentru a-i stimula, pentru a-i inspira, pentru a-i lega cu Cerul, iar când ei l-au găsit, nu se mai îndoiesc de el, nu i se opun: el este pentru ei drumul care le va permite să atingă vârfurile. Deseori, Maestrul nu le-a vorbit aproape de loc, el nu s-a ocupat de ei, dar ei știu că el există și sunt fericiți, fac progrese, fiindcă îl iubesc, cred în el, sunt legați de el. Chiar nefericiți, săraci, bolnavi, pe moarte, ei se simt consolati, reconfortați doar la gândul existenței Maestrului lor; grație acestui gând, ajung să învingă toate probele. La simpla idee că Maestrul există, deja evoluează, avansează, se instruiesc, devin puternici. Deoarece imaginea pe care o au despre el în capul lor, în inima lor, este atotputernică. Acest Maestru interior este cel care le deschide porțile, deseori fără chiar ca celălalt, Maestrul fizic, să fie la curent.

De câte ori frații și surorile nu mi-au spus: „Iată, eram bolnav, traversam dificultăți, probe teribile. V-am chemat, ați venit, mi-ați vorbit, iar după aceea tot ce mi-ați spus s-a realizat”. Eram mirat, nu eram la curent cu aceasta: cum se face că eu nu mi-am dat seama de nimic?

Asta înseamnă că discipolul poartă pe Maestrul său în el însuși, în capul său, în sufletul său și acest Maestru este cel care este puternic, tare, care îl poate ajuta, consola, vindeca. Ce pot să fac? Iar când unii vin să-mi povestească astfel ce li s-a întâmplat, sunt mirat. Îmi spun: „Oh! dar acest Maestru pe care-l poartă în ei este formidabil, face miracole pe care eu nu pot să le fac”. Deci, ceea ce contează, vedeți voi, nu este atât Maestrul însuși, este ceea ce voi credeți, gândiți și imaginați față de subiectul lui, imaginea pe care v-o faceți față de el. Să presupunem că voi aveți în fața voastră un Maestru atotputernic, omniscient, dacă voi nu credeți în el, dacă îl considerați mic, ignorant, slab niciodată el nu vă va putea

ajuta. De ce? Pentru că doar modul vostru de a-l considera contează, credința voastră în el, nimic altceva.

Dacă spuneți: „Aș vrea să întâlnesc cel mai mare Maestru pentru ca el să mă instruiască”, vă voi răspunde că ați pus prost problema, pentru că puteți să-l întâlniți, dar dacă n-ați lucrat deja asupra celui alt element, adică a felului în care să înțelegeți un Maestru, cum să-l iubiți, cum să apreciați ceea ce el vă învață, chiar dacă întâlniți cel mai Mare Maestru de pe Pământ, veți avea discuții cu el și veți rămâne tot atât de ignorant ca mai înainte.

Calitatea gândurilor și sentimentelor voastre este cea care vă face să progresați; Maestrul nu este decât un mijloc. Toți cei care-și imaginează că evoluția lor spirituală ar fi fost facilitată dacă ar fi avut un Mare Maestru, sau încă un alt Mare Maestru se înșală: singurul lucru sigur este că ei ar fi avut probe mai mari. Nu vă imaginați că lângă Iisus o pisică putea să devină sfântul Ioan! Ei nu, rămâne o pisică, și un purcel va deveni poate de două ori purcel.

Evident, este bine să aveți un Maestru înțelept și plin de iubire, dar nu uitați niciodată că cel mai important sunteți voi înșivă, deoarece atunci când purtați în sinele vostru ceva bun, ceresc, divin, sfârșiți totdeauna prin a atrage elementele corespunzătoare. Deci, chiar dacă nu sunteți capabil, după părerea voastră, să vă ajut cum o vreți voi, aceasta contează prea puțin. Dacă sunteți sinceri și aveți convingerea că alții prin mine vor putea să vă ajute, nu veți fi niciodată decepționați; esențialul sunteți voi înșivă. Începeți, deci, prin a vă ameliora sentimentele și gândurile voastre știind că, mai devreme sau mai târziu, prin Legea afinității, veți atrage elementele care le corespund.

Acum gândiți-vă asupra a ceea ce poate să reprezinte un Maestru în Viața voastră interioară – nu în viața voastră exterioară, nu, ci în Viața interioară –, ce transformator puternic poate deveni în mintea unui discipol care crede în el. Când eram în India, am auzit această anecdotă; este fără îndoială o legendă dar ea este foarte semnificativă. Un

Maestru avea printre discipolii săi un tânăr băiat care îl iubea atât de mult încât nu înceta să repete numele său ca o formulă magică; atât de bine că într-o zi, în credința sa, în iubirea sa, a început să meargă pe ape. Această minune a ajuns la urechile Maestrului, care, mirat, l-a chemat pe discipol și i-a spus: „Mi s-au povestit, referitor la tine, lucruri extraordinare. Se pare că tu mergi pe ape. Cum faci?”. „O, Maestre, răspunde discipolul, eu pronunț numai numele tău cu iubire”. Maestrul și-a zis că poate să facă la fel și a mers pe malul râului, a pus piciorul pe apă și s-a înecat!... Deci, vedeți voi, Maestrul s-a înecat, iar discipolul mergea pe ape. Nu este, deci, numele cel mai important, ci fervoarea pe care discipolul o pune în pronunțarea lui. Dacă Maestrul ar fi avut și el un Maestru mai elevat decât el, dacă ar fi simțit pentru acest Maestru aceeași credință, aceeași iubire, ar fi putut merge pe apă ca și discipolul său.

Deci, oricare ar fi gradul de înălțare la care ajungeți, nu trebuie să vă opriți aici, trebuie să iubiți și să serviți o ființă mai mare decât voi, pentru a putea, grție ei, să realizați minuni și să faceți binele. Altfel vă veți îneca și sunt alții care vor face minunile. Acest Maestru nu cunoștea mare lucru din adevăratele Legi spirituale. Eu, eu continui să admir, să iubesc din toată inima mea toți Maeștrii umanității. Și chiar dacă eu i-aș depăși, aș continua să-i admir, pentru că știu că este admirația mea care îmi aduce totul, nu sunt Maeștrii înșiși. Se poate ca ei să nu știe că eu exist și ca ei să nu-mi dea nimic. Dar iubirea mea și respectul meu pentru ei îmi dau totul și voi merge pe apă grație acestui respect și acestei iubiri.

XI - ACTIVITATEA DE IDENTIFICARE

I

Când două ființe se iubesc, se produc schimbări între ele și aura lor se nivelează. De aceea, când frecvențați un Mare Maestru, când îl iubiți, când comunicați cu el, se produc, la fel, schimbări, iar aura voastră se purifică, se întărește, se amplifică. Iată avantajul de a iubi ființe foarte elevate, foarte evolute. Chiar atunci când iubiți Mari

Maestri care nu sunt pe Pământ: Iisus, Buddha, Krishna, Zoroastru... se face între voi și ei un fel de osmoză, iar voi beneficiați de Lumina lor. Dar dacă aveți fericirea de a frecventa un Maestru viu, de a fi foarte aproape de aura sa, de a fi impregnat, bineînțeles, este încă și mai bine.

Când discipolii se concentrează asupra Maestrului lor, ei primesc emanațiile sale de puritate și de Lumină, dar ei, ce îi dau ei? Credeți-mă, pentru un Maestru, nu este atât de faimoasă această afacere, deoarece în schimbul a ceea ce el dă, el nu primește deseori decât murdării. Dar cum el a acceptat să facă sacrificii și a învățat să transforme impuritățile pe care le primește, el suportă, nu se plânge și, astfel, ajunge să-i ajute pe discipolii săi.

Discipolul care face eforturi pentru a se identifica cu Maestrul său creează între Maestrul său și el o adevărată legătură magică și, grație acestei legături, el începe puțin câte puțin să-i semene. Nu-i va semăna poate fizic, cu toate că este posibil – cu multă voință, credință și timp, este posibil –, dar în interior primește înțelepciunea și Lumina Maestrului său. Foarte tânăr, deja, am înțeles cât de benefic ar fi pentru mine să mă identific cu Maestrul meu. Nimeni nu m-a sfătuit, nici chiar el, este ca și cum aș fi adus aceste cunoștințe dintr-un trecut îndepărtat. Eu doream să intru în Spiritul său și-mi imaginam că gândeam ca el, că simțeam ca el, că acționam ca el. Am făcut aceasta fără a spune nimic la nimeni, nici chiar lui și, ani după aceea, este curios, nu numai că am început să gândesc ca el, ci am început să-i semăn și fizic. Această practică mi-a adus foarte mult. Eu simțeam că dacă, asemeni majorității oamenilor, mă mulțumeam să rămân ceea ce eram, nu aș fi mers foarte departe; atunci am vrut să înlocuiesc imperfecțiunile mele prin calitățile și virtuțile tuturor marilor Maestri, și aceasta mi-a permis să avansez.

Dar mergeți să vorbiți oamenilor să-și înlocuiască mentalitatea lor limitată! Ei o păstrează, o protejează, se agață de ea și de aceea se văd pe fața lor urme de dezordine și de chinuri în care sunt pe cale să trăiască. Viața lor nu este făcută, deci, decât din meschinării, din

diviziuni, din discuții, din jigniri inspirate de natura lor inferioară pe care nu vor să o sacrifice. De câte ori în timpul ceremoniilor focului vă spuneam: „Învățați să descifrați ceea ce se petrece în fața voastră. Aceste ramuri din care am făcut focul sunt negre, răsucite și priviți ceea ce produc: ce splendoare, acest foc! Atunci de ce vă încapățânați să păstrați toate ramurile moarte înăuntru, în loc să le sacrificați, pentru ca ele să se transforme în căldură și în Lumină?” Ah, nu, cuvântul sacrificiu îi face pe oameni să tremure, le este întotdeauna frică să piardă ceva. Ei bine, nu vor avea nici căldură, nici Lumină.

Din cauza acestei frici de a sacrifica natura lor inferioară oamenii trec pe lângă Adevărurile esențiale care ar fi putut să-i salveze. Iar când li se vorbește să intre în Spiritul Instructorului lor, ei resimt aceasta ca o voință de a-i limita, de a le îndepărta libertatea și puterile lor. Deloc, din contră a se identifica cu Maestrul care-i depășește nu poate decât să-i ajute să le crească libertatea și puterile. Dar, bineînțeles, cu condiția ca să fie un Maestru care-i depășește, altfel este inutil.

Practica identificării este bazată pe cunoașterea unei Legi fizice, Legea rezonanței. Dacă ajungeți să vibrați la unison cu o făptură sau alta, nu numai că veți cunoaște gândurile și sentimentele sale, dar și calitățile sale vi se vor comunica. Astfel, veți putea să studiați, să o judecați, să decretați că așa și pe dincolo, dar, în realitate, nu o veți cunoaște cu adevărat, pentru că o veți cunoaște din exterior. O veți cunoaște doar atunci când veți vibra la unison cu ea. Deci, faptul de a se găsi pe aceeași lungime de undă apropiere două ființe, pentru ca ele să poată să se cunoască. Aceasta este Iubirea; adevărata Iubire este adevărata Cunoaștere, pentru că adevărata Iubire nu este nimic altceva decât o fuziune.

Pentru a deveni ca Maestrul său, discipolul trebuie să ajungă să introducă în el aceleași vibrații. Da, este o problemă de vibrații. Iar el poate să devină chiar mai mare decât Maestrul său; aceasta depinde de iubirea sa. Întotdeauna, cel care are cea mai mare iubire devine cel

mai mare. Având cunoașterea, forța, evident ajută la ceva; dar nu cu cunoașterea și cu forța se va merge departe. Pe când cu iubirea, mergeți până la infinit! Iubirea vă face să alergați, încât nu vă mai opriți... Da, iubirea aceasta este: a vă lua picioarele la spinare. Iubirea care vă lasă să stagnați nu este o adevărată Iubire.

Exista odată într-un ținut îndepărtat un tânăr băiat care era de o forță excepțională și care a decis să pună această forță în serviciul omului cel mai puternic de pe Pământ. Astfel, el a mers să se pună în serviciul regelui țării vecine care l-a luat în escorta sa personală. Într-o zi, în care regele și suita sa traversau o pădure, au fost avertizați că se găseau în apropiere de un loc bântuit de Diavol, iar regele a dat ordinul de întoarcere. „Oh! și-a spus băiatul, dar atunci, nu acest rege este cel mai puternic, din moment ce-i este teamă de cineva care se numește Diavol!...” L-a părăsit și a plecat în căutarea Diavolului pentru a se pune în serviciul său.

Într-o seară, el a observat o întreagă trupă sinistră de călăreți negri. „Pe cine cauți?” a întrebat șeful. „11 caut pe diavol”. „Eu sunt, ce vrei?”. „Am fost în serviciul cel mai puternic rege de pe Pământ, dar am văzut într-o zi că îi era frică de tine. Tu ești, deci, mai puternic decât el și de acum înainte vreau să te servesc”. Bine, este bine, vino cu noi. „Și el l-a urmat pe Diavol... Într-o zi a remarcat că trupa evita un loc unde se găseau cruci și a întrebat ce erau aceste cruci pe care trebuiau să le evite. Istoria nu spune ce explicații exacte i-a dat Diavolul referitor la Iisus, dar tânărul om a înțeles că el trebuia să fie încă mai puternic decât Diavolul, din moment ce-i producea frică, și s-a decis să meargă să-l servească. A căutat mult timp, mult timp, fără a putea să-l găsească. S-a angajat atunci ca luntraș la malul unui râu și era atât de puternic și de mare că transporta călătorii pe umerii săi de la un mal la altul sprijinindu-se pe un baston lung.

Într-o noapte, când era în mica sa cabană, a izbucnit o furtună teribilă: fulgere, trăsnete... Un adevărat potop! Cum el nu dormea, a auzit deodată un copil care plângea.

Mirat, a ieșit și, în obscuritate, a observat un copil mic. „Dar, micuțul meu, ce faci tu aici pe o asemenea vreme? °. „Aș vrea să traversez râul, dar nu pot, sunt prea mic!“. „Nu mai plânge, te voi duce eu“. L-a luat pe umărul său și a intrat în râu... Dar apele erau crescute atât de sus și curentul era atât de violent încât avansa cu foarte multă greutate și, mai ales el, simțea că acest mic copil pe umerii săi devenea din ce în ce mai greu... „Dar, copilul meu, de ce ești tu așa de greu?“ l-a întrebat luntrașul. „Cântărești tot atât cât și Pământul!“. „Oh, răspunde copilul, eu sunt mai greu decât Pământul, eu sunt Iisus pe cațe tu voiai să-L servești. Începând de astăzi te vei numi Cristoforos, purtător al lui Hristos“. Iată legenda Sfântului Cristofor.

Dacă, asemeni lui Cristoforos, discipolul părăsește un Maestru slab și temător pentru un Maestru puternic și fără frică, cine poate să i-o reproșeze? Dacă el vrea să servească cel mai tare Maestru, cu ce este el vinovat? Iar Maestrul cel mai mare, cel mai puternic, este Soarele. Față de el, ceilalți sunt slabi, bolnăvicioși, șovăitori. Singurul care rezistă la toate furtunile, este Soarele. El este, deci, cel mai puternic, la el trebuie să mergeți și să-i serviți și lângă el trebuie să vă instruiți. Da, dar oamenii care n-au primit Știința inițiativă, nu ajung încă să vadă lucrurile în asemenea mod. Deja când li se vorbește să vibreze la unison cu Spiritul și sufletul Maestrului lor, ei nu pot să înțeleagă. Deci, cu atât mai mult când este vorba de Soare.

Adevărata magie pentru discipol este, deci, de a putea să se identifice cu Maestrul său pentru a atinge ceea ce există în sufletul, în inima, în inteligența, în voința Maestrului său și ca toate aceste comori să se verse în el. Deoarece un Maestru nu este așa de egoist și avar el vrea să vă dea în profunzime. Și chiar dacă el vede că unul din discipolii săi îl depășește, el este mândru. El spune: „Este copilul meu. Este mai inteligent decât mine, este mai bun decât mine, este mai puternic decât mine; cu atât mai bine, eu sunt tatăl său“. Și el este mândru. Un tată care este furios că fiul său îl depășește nu este un adevărat tată. Iar dacă un Maestru este furios că un discipol a ajuns

să-l depășească, dacă el este gelos, dacă începe să-i joace feste, să-l chinuie, înseamnă că nu a ajuns încă la gradul superior de dezinteres care este cea mai mare calitate a unui Maestru. Și este adevărat că există Maeștri pe care gelozia nu i-a părăsit încă.

Nu i se poate reproșa unui discipol că vrea să-l depășească pe Maestrul său. Dacă Dumnezeu v-a dat calități, cine vă poate împiedica să le dezvoltați? Punctul de sosire, idealul de ajuns, nu este nici tatăl vostru, nici mama voastră, nici Maestrul vostru, ci Dumnezeu însuși. Un Maestru este o etapă, un mijloc, o poartă, un educator, un tată, pentru un anumit timp, dar nu se spune nicăieri că voi trebuie să vă opriți și să faceți rădăcini lângă Maestrul vostru. Se spune doar că prin Maestrul vostru voi trebuie să mergeți spre Dumnezeu. Unde veți găsi o idee mai înțeleaptă, mai veridică? Dacă vă confeționați idei proprii, asta nu mă privește; eu, eu vă dau totdeauna Ideile cele mai veridice, cele mai luminoase, cele mai divine.

Un Maestru este ca un tată sau ca o mamă care vă educă, dar nu trebuie să rămâneți mereu lângă tatăl sau lângă mama voastră: trebuie să mergeți spre Dumnezeu. Acum, dacă Maestrul vostru a ajuns până la Dumnezeu, veți fi cu el lângă Dumnezeu și va fi încă mai bine. Altfel, nu puteți rămâne etern lângă Maestrul vostru. Da, altfel, un Maestru nu rămâne pe loc, el evoluează rapid; atunci veți merge cu el chiar va trebui să fugiți! El merge spre Dumnezeu, nu rămâne lângă voi și trebuie să fugiți împreună cu el pentru a merge lângă Dumnezeu. De ce? Pentru că punctul de sosire al tuturor făpturilor este Dumnezeu... Și punctul de plecare? Este tot Dumnezeu.

Veți spune: „Dar tatăl meu? Dar mama mea?”. Ei au fost ca niște antreprenori, ei au fabricat corpurile voastre, casa voastră: o cabană sau un templu, depinde. „Dar eu vreau ca ei să fie cu mine!”. Ei bine, încercați să-i antrenați în cursa voastră!

II

Mulți dintre voi se întreabă cum reușesc să explic unele pasaje din Evanghelii care nu au fost într-adevăr,

niciodată explicate în decursul celor două mii de ani. Când Iisus spunea de exemplu: „Tatăl Meu lucrează și Eu lucrez împreună cu El”, care era această activitate? Ei bine: „Căutați și veți găsi cereți și vi se va da, bateți și vi se va deschide”; căutați, bateți, cereți ce? Iar toate pildele: administratorul necredincios, cele cinci fecioare, cămila care poate să treacă prin urechile unui ac, când un bogat nu poate să treacă prin poarta Împărăției lui Dumnezeu... Iisus a dat poate multe explicații discipolilor săi, dar ele nu au fost scrise în Evanghelii. Atunci cum să știți exact ce vrea e să spună?

Când eram foarte tânăr deja, mi-am pus această întrebare și mi-am procurat foarte multe cărți unde cuvintele lui Iisus erau comentate, dar nu eram atât de satisfăcut de toate aceste explicații. Atunci, într-o zi, tot reflectând, am avut această revelație că trebuia să ajung să „intru” în capul lui Iisus și am început, deci, să fac o muncă prin imaginație. Dumnezeu a dat omului această facultate extraordinară: de a-și reprezenta ceea ce nu poate să posede nici să execute în planul fizic și de a crea astfel condiții de realizare. Din nefericire, omul nu se servește de această facultate decât pentru satisfacerea instinctelor sale cele mai inferioare: senzualitatea, dorința de posesiune, de dominație, de răzbunare. Tot ceea ce oamenii pot să-și imagineze în aceste domenii, este aproape incredibil! De aceea, acum trebuie să educați imaginația pentru a o face să servească unor activități cerești. Deci, pentru „a intra” în capul lui Iisus, îmi imaginam că eram în Palestina, în toate locurile pe care le menționează Evangheliile (orașele, munții, malurile Iordanului sau ale lacului din Ghenezaret), și că eu pronunțam în fața discipolilor mei toate frazele al căror sens voiam să-l cunosc. Îmi imaginam că intram în conștiința lui Iisus și că vedeam, simțeam și gândeam ca El. Evident, aceasta nu s-a făcut de la o zi la alta. Am lucrat mult timp, mult timp. Câteodată reușeam, alteori nu. Și, în fine, pot să spun acum că dacă am ajuns să elucidiez un pic mai bine decât mulți alții sensul pildelor din

Evangelhiei, este grație acestui exercițiu pe care l-am făcut timp de ani de zile pentru „a intra” în capul lui Iisus.

Să vorbim, acum, într-un mod general, de acest exercițiu. Dacă și voi vreți să „intrați” în capul Instructorului vostru pentru a-i cunoaște gândirea, puteți să o faceți, dar cu condiția ca scopurile voastre să fie pure, dezinteresate și ca să nu cereți decât lucruri cerești. Deoarece „intrând” astfel în capul cuiva, îi aduceți tot ceea ce este bun și rău în voi. Nu puteți, deci, s-o faceți fără pagube decât cu ființe foarte avansate, pentru că ele sunt capabile să transforme chiar și impuritățile pe care le aduceți.

Cât de departe sunt oamenii de cunoașterea acestor Adevăruri! Niciodată nu se vor preocupa să știe dacă cumva gândurile și dorințele lor nu-i vor tulbura sau nu-i vor murdări pe ceilalți. Când un om decide să meargă pe drumul spiritualității, există ceva frumos, luminos, puternic care se degajă din el. Atunci, bineînțeles, femeile sunt sensibile la acest farmec, și iată-le pe cale să-și imagineze tot felul de lucruri fără a se gândi la tentațiile pe care le creează pentru acest om în planul invizibil. Dar astfel este făcută natura feminină, nu poate fi cumințită: din moment ce ea simte o impulsivitate, trebuie s-o urmeze. Și astfel mulți Inițiați au sucombat din cauza acestui asalt continuu al femeilor care voiau să se facă iubite de ei. Doar cei care erau într-adevăr puternici au putut să reziste. Eu nu spun că nu trebuie să vă iubiți Instructorul. Ba da, trebuie să-l iubiți, dar într-un mod spiritual, pentru a-l susține, pentru a-l proteja, astfel încât el să-și realizeze misiunea sa.

Dacă vreți să „intrați” în capul unui Inițiat, mai bine alegeți un foarte mare Maestru, ca Iisus sau Hermes Trismegistul, sau Melchisedec, deoarece cel puțin, chiar dacă sunteți omul cel mai imperfect, nu riscați să le faceți rău sau să le împiedicați lucrarea. Acest exercițiu pe care-l făceam cu Iisus, îl făceam și cu Maestrul meu, Petăr Deunov; dar nu-l făceam oricând și în orice stare. Doar cu respect și animat de un sentiment sacru îndrăzneam să

„intru” în capul Maestrului. De altfel, numai cu condiția de a simți un sentiment de respect și devoțiune acest exercițiu, de „a intra” în capul unui Inițiat, poate fi într-adevăr util și benefic pentru voi, deoarece vibrați atunci cu aceeași lungime de undă ca și el și, grație acestei cunoașteri, puteți să explorați lumea gândirii sale.

XII - „DACĂ NU DEVENIȚI CA NIȘTE COPII...”

V-ați întrebat oare de ce Lumea invizibilă trimite copiii lângă adulți și nu lângă alți copii? Este pentru ca ei să găsească în părinții lor modele, deoarece fără model nu se poate crește, instrui, dezvolta. Dar părinții... Ce fel de modele sunt uneori! Nu întotdeauna „modele” ei înșiși, așa cum trebuie. Și cum copiii au instinctul de a-i imita pe părinții lor, părinții nefiind întotdeauna la punct, copiii nici ei nu sunt. Adulții, ei înșiși, au nevoie de un model care să-i depășească, doar că nu vor să recunoască, se simt impecabili, perfecți și, cu această satisfacție de ei înșiși, merg spre catastrofă.

Iar eu, credeți voi că eu nu am nevoie de modele pentru a ajunge să devin ceea ce doresc? Da, bineînțeles, iar cum eu nu găsesc modele destul de perfecte aici pe Pământ, le caut în altă parte, în Lumea divină, și iată de ce fac progrese în fiecare zi. Mici progrese, bineînțeles, dar cu câteva mici progrese în fiecare zi, în câteva mii de ani voi parcurge un drum imens. Da, am destulă răbdare pentru a munci încă mii de ani!

Cerul trimite, deci, copiii lângă adulți pentru ca ei să aibă modele, dar și pentru ca, reciproc, adulții să aibă în fața lor exemplul a ceea ce trebuie să redevină. Un adult este prea mare, prea greoi, prea abrutizat, dar un mic copil care surâde, care râde... Oh, la, la! Imediat i se deschide ușa! Dacă voi credeți că, începând cu aceste explicații, toți se vor decide încă de astăzi să devină copii... Nu, ei vor continua ca înainte, să se supraîncarce cu greutate, cu necazuri și complicații, pentru că nu au înțeles nimic.

Iar eu, de ce continui să mă manifest ca un copil? Mulți care mă văd pentru prima dată sunt blocați,

scandalizați. Ei spun: „Dar ce se întâmplă cu acest om? Ni s-a spus că vom întâlni un Maestru și vedem un copil care râde, care glumește, care agită capul, picioarele, brațele...” Ei nu au înțeles că vreau să mențin în mine copilăria. „Dar, uneori, sunteți serios, profund, grav, ca un bătrân!”. „Ei bine, este pentru a face variații”. Nu, adevărul, este că eu vreau ca inima mea să rămână pentru totdeauna ca un copil, totdeauna pregătită să iubească, să se entuziasmeze, dar ca intelectul meu să fie ca un bătrân în vârstă de mai multe mii de ani, plin de înțelepciune și experiență. Deci, vedeți voi, copilul și bătrânul sunt amândoi prezenți în mine, dar fiecare la locul care trebuie să fie al lui, pe când deseori se vede la oameni un intelect pueril, prostuț și o inimă bătrână și blazată.

Care este situația micului copil? Părinții săi se ocupă de el, îl hrănesc, îl spală, îl îmbracă; el nu are de ce să-și facă niciun fel de grijă, nici munci să execute. Pe când pentru adulți este contrariul, toate sarcinile, toate complicațiile, toate treburile apasă asupra lor: ei trebuie să câștige bani pentru nevoile familiei, să o hrănească, să o cazeze, să o protejeze și așa mai departe. Eu vorbesc în general: știu că anumiți copii sunt maltratați, abandonați, aruncați în stradă de părinții lor și anumiți adulți, bogați și privilegiați, își petrec viața în fericire și în liniște. Dar nu mă opresc asupra acestor cazuri excepționale.

Atunci, dacă începeți să căutați cauza acestei diferențe între copil și adult veți vedea că primul se bucură de această protecție pentru că nu poate conta pe el însuși. Cum el nu are încă facultățile necesare pentru a-și ajunge și a se conduce în viață, rămâne sub protecția părinților săi. Mai târziu, când se simte puternic, capabil, vrea să-și ia responsabilități, să muncească, să se impună, să dovedească; și, în acest moment, încep grijile, și asta doar pentru că el trebuie să conteze pe sine însuși, pe facultățile sale, pe forța sa, pe modul său de a vedea. A fi adult sau a fi copil nu este deci o problemă de vârstă, ci o problemă de atitudine.

Pe mine ceea ce mă interesează este să știu cum

trebuie să vă comportați în Viața spirituală. Luați cazul discipolilor sau chiar al Inițiaților. Ei nu vor să devină Maeștri ai propriei lor vieți, să dispună și să o organizeze după voința lor; ei nu vor să taie legătura cu Creatorul, ei vor să rămână copii, adică să-și asculte părinții cerești, să-i urmeze și să realizeze totul după sfaturile lor. Și, din moment ce iau această atitudine, Cerul se ocupă de ei, îi hrănește, veghează asupra lor, îi protejează. Iată o nouă interpretare a cuvintelor lui Iisus: „Dacă voi nu deveniți ca niște copii, nu veți intra în Împărăția lui Dumnezeu”. Pentru că au devenit adulți, oamenii se simt puternici, liberi, nu mai au nevoie de Tatăl ceresc, nici de Mama divină, ei taie legătura cu ei. Dar, plecând din acest moment, toate nenorocirile cad pe capul lor, pentru că Cerul nu se mai ocupă de ei: ei sunt adulți! Dacă ar fi continuat să fie copii, dacă, în loc să vrea întotdeauna să-și afișeze independența față de Cer, ar simți nevoia să se lase ghidați de el, să urmeze sfaturile sale, să aibă încredere și să meargă dând mâna părinților lor divini, aceștia ar continua să se ocupe de ei și ar fi protejați.

Nu este vorba de a nu deveni adult, ci, în timp ce devii adult, să păstrezi o atitudine de copil față de Cer, să te arăți ascultător, supus, plin de iubire. Iar Cerul, care vede această ființă, nu o abandonează, îi trimite ajutorul său, Lumina sa.

Cerul nu va veni să vă ajute decât dacă sunteți un copil. „Da, dar eu sunt deja un bătrân de 90 de ani!” Asta nu face nimic, Entitățile sublime nu privesc ridurile voastre, barba voastră sau părul alb, ele nu privesc calendarul oficial: ele văd că sunteți un copil adorabil, că atitudinea voastră este cea a unui Fiu a lui Dumnezeu, a unei Fiice a lui Dumnezeu și ele vă vor face să intrați în Paradis. Mi se întâmplă să întâlnesc mulți tineri băieți și tinere fete care au o așa de mare încredere în propria lor rațiune, în propria lor cunoaștere, în propriile lor puncte de vedere, care nu acceptă sfaturi de la nimeni. Chiar dacă este un Maestru, ei nu îl vor asculta. Iar eu, doar văzând această mentalitate, știu că îi așteaptă mari probleme și că

nu sunt pregătiți pentru a le înfrunța și a le rezolva corect. Simplu: pentru că au o mentalitate de adult; în loc să fie niște copii care, conștienți de ignoranța și de slăbiciunile lor, se încredințează părinților lor, căutând sfaturile și urmându-le atent, ei contează în mod absolut pe opiniile lor. Ei bine, acești tineri și aceste tinere au devenit deja prea bătrâni: ei merg în întâmpinarea marilor deziluzii și a marilor suferințe.

Veți spune: „Dar până când va trebui să păstrăm această atitudine de copil?”. Până când veți fi devenit atât de puri și de luminoși încât Duhul Sfânt să poată să vină să se instaleze în voi: Când Duhul Sfânt se instalează în om, el poate să se considere în mod veritabil ca adult. Dumnezeu nu a făcut ca omul să rămână în copil pentru eternitate. Aceste două perioade, copilăria și vârsta adultă, au fost prevăzute de Inteligența cosmică: trebuie să fiți copil un anumit timp, până la maturitate. Doar că, această maturitate nu este acolo unde oamenii o plasează: pentru că au 21 de ani, sau 18 ani, ei își spun majori, dar nu au încă majoratul de care vă vorbesc. Chiar la 99 de ani mulți nu sunt încă într-adevăr majori: ei nu au nicio maturitate spirituală. Când o ființă a primit Duhul Sfânt, ea devine în mod veritabil adultă și atunci merge în Lumină, vede clar. Doar acest adult este recunoscut ca adult de către Cer. Ceilalți nu sunt încă decât copii recalcitranți. Da, toți cei care nu au atins încă această maturitate spirituală sunt considerați sus ca niște bebeluși. Deci, este clar. Omul nu este condamnat să rămână etern un copil, dar atâta timp cât nu a primit Lumina, Spiritul lui Dumnezeu care aduce toate bogățiile, el trebuie să păstreze o atitudine de copil, adică să rămână totdeauna ascultător, umil, atent față de Cer. De altfel, când vedeți oameni în luptă cu dificultăți de netrecut, este foarte simplu: este dovada că sunt încă copii neascultători, fiindcă adevărații adulți nu mai suferă, ei sunt totdeauna în Lumină. Dar toți cei care nu au vrut să păstreze această atitudine de copil până la maturitatea lor, și care au devenit prematur adulți, aceștia, evident, suferă.

Atunci, ce să faceți? Ei bine, este foarte simplu: atâta

timp cât nu ați devenit adulți, va trebui să cereți să fiți luminați și ghidați de părinții voștri cerești. Când aceștia vor vedea că sunteți din ce în ce mai puternici, radianți luminoși și plini de iubire, vor decide să vă dea majoratul: iar Spiritul Luminii nu va înceta să vă ilumineze și să vă inspire. Dar, atâta timp cât nu ați fost recunoscuți de către Cer, trebuie să acționați ca un copil umil și ascultător pentru a putea intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Dar, să mă înțelegeți bine, atunci când spun că trebuie să fiți umili și ascultători, înțeleg asta față de Domnul... nu față de oameni. Deoarece, deseori s-a înțeles că trebuie să fiți ascultători și să vi supuneți oricui, și atunci câți oameni sunt ascultători față de tirani, bogați, puternici, călăi. Nu, este vorba de a rămâne fidel, devotat, supus și ascultător doar față de Principiile divine.

Viața spirituală are perioade de transformare care marchează trecerea de la o etapă la alta, exact la fel cum în viața fizică și psihologică se vede, de exemplu, producerea pubertății sau a menopauzei. Aceste treceri nu se manifestă într-un mod tot atât de aparent în planul spiritual, dar ele sunt foarte semnificative, deoarece produc schimbări mari în Viața interioară. Deci, la fel ca în viața fizică se produce trecerea de la copilărie la adolescență, apoi la vârsta adultă; la fel în evoluția noastră spirituală este prevăzută această trecere. Trebuie să rămâneți copil atâta timp cât nu ați ajuns la o maturitate de adult. Dar, după aceea, odată adult, nu se mai pune problema de a continua să vă comportați ca un copil.

„Dacă nu deveniți ca niște copii, nu veți intra în Împărăția lui Dumnezeu”, aceste cuvinte ale lui Iisus sunt ușor de înțeles. Ziua în care veți înceta să aveți încredere în Tatăl ceresc și Mama divină, în care veți înceta să îi iubiți să vă abandonați în mâinile lor, veți începe să simțiți greutatea vieții, mizeria, urâtenia; nu mai aveți chef de nimic, nu mai aveți acea veselie de copil care nu-și face griji, care se joacă și cântă; deveniți ridat, zbârcit, deoarece aveți prea multe greutăți pe umeri. Dar dacă, cu toate treburile și sarcinile, adultul care sunteți vrea

totdeauna să rămână un copil ceresc, pentru că el știe că sus are părinți care-l iubesc, atunci el se dezvoltă, devine surâzător, frumos, luminos.

Oare este clar acum? Atunci, noi toți, nu avem de acum înainte nimic altceva de făcut decât să devenim Copii ai cerului, deoarece simțind iubirea Tatălui nostru și a Mamei noastre, prezența lor, ajutorul lor, noi vom fi fără încetare susținuți, protejați, încurajați, luminați. Pe când toți cei care se cred prea puternici deja, pentru a-și permite să taie legătura cu Cerul, se simt nefericiți, abandonați în frig și singurătate. Când vedeți un om împovărat, strivit de griji, puteți spune: „Acesta a devenit în mod prematur adult, el ar fi trebuit să rămână încă un copil”.

Înțelegeți că aveți interesul să veniți mai des lângă un Maestru pentru a obține acest mod nou de a vedea. La fel cum aveți nevoie de un tată, aveți nevoie de un Maestru, deoarece un Maestru este un alt fel de tată. Veți spune: „Dar nu este cazul, îl am deja pe tatăl meu!” Da, bineînțeles, dar poate el să vă învețe tot ceea ce vă învață un Maestru? Există trei ființe pe care discipolul are nevoie să le iubească și să le respecte pentru a avansa pe drumul evoluției: Tatăl Ceresc, pentru a umple nevoia lui de iubire divină, Soarele pentru a învăța sensul universalității și, în fine, un Maestru pentru a-i lumina inteligența. Acestea erau învățate în toate Inițierile din trecut.